

Annikki Kumpulainen

VIISAUDEN
KOULUSSA

Tampereella 1958

P. E:n Kannatusliitto

V I I S A U D E N
K O U L U S S A

**V I I S A U D E N
K O U L U S S A**

KIRJOITTANUT

ANNIKKI KUMPULAINEN

TAMPEREELLA 1958 - P. E:N KANNATUSLIITTO

Tampere 1958 — Tammer-Paino Oy

I

VOIMIEN PYÖRTEISSÄ

Missä on elämää, liikettä, missä jotakin tapahtuu, siellä on voimaa. Voima kuuluu kiinteän elimellisesti jokapäiväiseen elämään ja siinä suoritettavaan työhön.

Kun ajattelemme niitä moninaisia voimia, joiden vaikutuspiirissä elämme, havaitsemme, että vaikka ihminen osaa käyttää luonnonvoimia palvelukseensa ja tuntee lakeja, joiden mukaan ne toimivat, ja vaikka on keksitty höyry- ja sähkövoiman lisäksi vielä atomivoimakin, niin jollakin tavoin hän on sittenkin avuton näiden voimien parissa. Avuttomuus näkyy mm. siinä, että esiinmanatut luonnonvoimat ovat riistäytyneet keksijäinsä käsistä ja tulleet uhkaksi kansojen elämälle. Ihminen on kuin tulella leikkivä lapsi. Miten avuttomia olemmekaan niiden, vielä salaperäisempien voimien suhteen, jotka saavat aikaan muutoksia, käännteitä kohtalossamme! Eihän kukaan voine kieltää, että olemme suureksi osaksi tuntemattomien voimien heiteltävissä. Näitä tunte-

mattomia voimia ovat ne näkymättömät sielulliset voimat, jotka tulevat ja menevät, tulevat inspiraatioina, haluina ja kaipauksina ja vievät meidät tekoihin, joita emme ehkä haluaisikaan tehdä. Olemmehan kuulleet rikollisten kertomuksista, kuinka he rikoksen tekohetkenä ovat olleet kuin jonkin vieraan voiman vaikutuksen alaisena. — Niin ikään osaamme käyttää luonnonvoimia hyödyksemme vain osaksi, sillä luontoa emme osaa täysin hallita. Luonnonmullistuksille emme voi mitään. Emme voi estää maanjäristyksiä, emme kieltää sadetta sata-masta. Ja onhan viimeinen keksintö, atomivoima, peloittava uhka, joka valloilleen päässeenä voi tuhota kaiken elämän.

Kaiken tämän keskellä herää ajattelevassa ihmisessä pakostakin halu tietää jotakin näiden voimien sisäisestä olemuksesta ja omasta suhteestamme niihin. Miten niihin tulisi asennoitua ja olla itsetietoisessa suhteessa, eikä niiden viskeltävänä?

Kysykäämme ensin neuvoa vaikkapa fysiikalta! Fysiikka rajoittaa tutkimusalansa elottoman luonnon ilmiöihin ja niistäkin se tutkii vain sellaisia ilmiöitä, joihin osallistuvan kappaleen aine pysyy näennäisesti muuttumattomana. Toisaalta luonnontiede, fysiikka, on atomivoimatutkimuksissaan ymmärtänyt, ettei todellisuudessa ole elotonta luontoa, sillä aine on pohjimmiltaan voimaa. Pienimmän ajateltavissa olevan ainehiukkasen, atomin, sydämen rikki räjäyt-täminen kertoi tieteelle, ettei ns. kiinteä, käsin kosketeltava aine olekaan kiinteää, vaan atomi muis-tuttaa rakenteeltaan aurinkokuntaa. Atomisydän

on kuin aurinko, jonka ympäri elektronit kiertävät kuten planeetat radoillaan. Aine on siis voimaa, voimapyörteitä. Mutta mikä näitä voimapyörteitä ohjailee ja mikä on ihmisen asema aineellisuuden keskellä, siihen tiede ei osaa vastata.

Virallisen kristikunnan käsitys ihmisen ongelmasta on sekava ja hämää. Sanotaan: sellaiset asiat kuuluvat Jumalalle. Kehoitetaan heittäytymään Jeesuksen ristin juurelle, koska muka hänen piinaamisessaan ja hänen verensä väkivaltaisessa ja julmassa vuodattamisessa on pelastava voima, johon uskomalla avautuvat taivaan ilot. Uskottomuutta seuraa ikuinen piina.

Mutta jättäkäämme tämä epäinhimillinen oppi ja siirtäkäämme teosofian pariin. Teosofia valaisee menneisyyttämme, historiallista kehitystämme ja rakennettamme. Se kertoo sekä näkymättömästä että näkyväisestä luonnosta, ajatus- ja tunneruumiistamme, eetteriruumiistamme, minuudesta ja minuuden kaksinaisuudesta. Tämän sanoman nojalla ymmärrämme, että on olemassa liikettä ja elämää, mitä emme fyysillisillä aisteillamme havaitse. Ihminen elää myös näkymättömissä oloiloissa. On näkymätön sielumaailma, missä erilaiset ajatusmuotomme elävät, liikkuvat, muuttavat muotoaan. Jokainen ajatus ja siihen liittyvä tunne on olemassa muotoina siinä maailmassa persoonallisen tahtomme liikkeellepanemana. Näin jokainen ajatus, tunne on omalla tasollaan myös teko eli karma. Ja nämä sielumaailman "kappaleet", lähettämämme ajatukset ovat omassa maailmassaan liikkeessaan sillä tavoin

vapaat, että ne voivat pistäytyä sisälle kenen sielun ovesta tahansa.

Tällaista kertoo teosofia lisäten, että ihminen joutuu kuolemansa jälkeen kulkemaan puhdistus-tilojen lävitse ja nousee sitten taivastiloihin. Kuolemanjälkeisissä helveteissä, pakollisissa puhdistus-tiloissa on näin ollen elämää, siellä on tuskaa ja ahdistusta. Kun on luonnon välttämättömyydestä luovuttava maaelämän aikana palvotuista haluista, pyyteistä ja himoista, niin luopuminen tuottaa tuskaa. Näistä maailmoista lähtee sen vuoksi liikkeelle tuskaisia ajatuksia, jotka ovat eläviä voimapyörteitä. Rajatapauksissa vainajat etsivät elävää ihmistä, johon voisivat takertua ja jonka kautta voisivat saada pyyteillensä tyydytystä. — Taivastiloissa elävät näkevät ihanimmat unelmansa ja toiveensa toteutuneina ja nämäkin vainajat lähettävät ajatuksiaan ja inspiratioitaan sielumaailmaan. — Sitten ovat vielä lukuisat enkelijärjestöt, joiden nimenomaisena tehtävänä on ihmiskuntamme inspiroiminen, toisten enkelijärjestöjen tehtävänä kiusaaminen ja houkuttelevaaminen, toisten taas suojeleminen ja varjeleminen. Kaikki nämä ovat huomioon otettavia voimatekijöitä, jotka vaikuttavat meihin ja koko elämään.

Ken ei ole itsensä herra, ei osaa kontrolloida inspiratioitaan ja niiden alkulähteitä, vaan elää niiden vaikutuspiirissä, tehden jatkuvasti näkymättömiä tekoja, luoden ajatusmuotoja ja toimien sielumaailmasta vastaanottamiensa vaikutuksien suuntaisesti. Ja koska jälleensyntyvinä olentoina saamme

aina uudessa persoonallisuudessamme lunastaa entisten tekojemme seurauksia, näyttää ihmisyyden kasvu toivottoman hitaalta. Kaukaiselta näyttää inhimillinen täydellisyys. Varsinkin sotakysymys on vakava, sillä katsellessamme historiaa taaksepäin näemme, miten viimeisinä vuosisatoina tieteellisteknillinen kehitys on mennyt valtavasti eteenpäin, muuttaen kokonaan elämämme tavat, mutta kansojen moraali on samalla yhä enemmän madaltunut. Sodat seuraavat toisiaan yhä kiivaammassa tahdissa ja niiden luonne on kerta kerralta julmempi ja teho suurempaa tuhoa tuottava. Sodat ovat muuttuneet teknillisin välinein tapahtuvaksi joukkoteurastukseksi.

Tämän toivottomuuden ja alakuloisuuden keskellä tarjoaa kristosofinen sanoma kätensä. Kristosofia ja teosofia oikein ymmärrettyinä sanovat, ettei meillä ole aikaa mittaamattomasti, vaan elämme todellisuudessa sangen kriittisessä ajassa, että juuri **nyt** on ihmiskunnan ratkaistava sota- ja väkivaltakysymys. Elämä ei jatku, ei voi enää jatkua entiseen tapaan, sillä nyt on älyn luoma tiede saavuttanut sellaisen ”täydellisyyden”, että ellei tapahdu vastaavasti järjen moraalista heräämistä, inhimillisöitymistä, niin joudumme omaan ansaamme, tuhoamme toisemme mahtavassa ”älykkyydessämme”. Niinpä jokainen ihmiskunnan nykyisen tilan huomannut saattaa sielussaan huoata: mistä saisin voimaa, että osaisin ja jaksaisin nousta inhimilliseksi olennoksi, lopettaa kaiken sotimisen ja kohota omaan korkeam-

paan minääni? Etten minä omalta osaltani olisi ihmiskunnan kärsimyksiä lisäämässä!

Tähän vastaa kristosofia: voima on Kristuksessa, ts. Kristus on voimaa. Eikä Kristus ole vain Jeesus Nasaretilainen henkilönä, vaan Kristus on Isän Jumalan ajatus ihmistäydellisyydestä, kuten Pekka Ervast opettaa.

Kirjassaan ”Ihmisen synty” Pekka Ervast selostaa ihmisen pitkän kehitystaiपालेेn ohessa maailmankaikkeuden rakennetta. Saamme lukea, että kaiken takana on se jumaluus, Absoluutti, elämän alku, jota emme voi määritellä ja johon sekä hyvä että paha uppoutuvat. Absoluuttiin uppoutuvat kaikki vastakohdat. Tätä äärettömyyttä voimme nimittää Jumalaksi, kunhan vain samalla muistamme, että emme ole Jumalaa suurempia, emmekä voi näin ollen häntä määritellä. Absoluutin ensimmäinen ja ikuinen ilmenys on universaalinen eli yleismaailmallinen Logos. Tätä maailmankaikkeuden ensimmäistä Logosta on nimitetty Isäksi. Toinen Logos on Poika, Kosmillinen Kristus. Se on Isän tajunnassa oleva elävä täydellisyyskuva, mikä pitää kaiken koossa, antaa normin ja mallin, minkä kautta kaikki syntyy ja on olemassa. Kolmas Logos on Pyhä Henki, luova toiminta. Pyhä Henki käsittää kaikki luovat hierarkiat maailmankaikkeudessa.

Universaalisesta Logoksesta on ihminen Jumalan Poikana syntynyt ja siksi meillä on mahdollisuus suoranaiseen inspiratioyhteyteen universaaliseen Logokseen. Tällä tavoin juuremme ovat Jumalassa ja

se tekee meidät veljiksi kaikkien elävien olentojen kanssa.

Ajatellessamme omaa aurinkokuntaamme, niin sen johtava Logos on myöskin kolminainen. Se muodostaa kolme hierarkiaa, olentojoukkoa, joista korkeinta nimitetään Isäksi. Toisena Logoksena on Poikahierarkia, jossa elää kuva siitä täydellisyydestä, mikä aurinkokuntamme Isällä on. Kolmantena Logoksena aurinkokunnassamme on Pyhä Henki, enkelijärjestöt.

Kosmillinen Kristus on siis Isän tajunnassa oleva elävä täydellisyyskuva. Ja koska se kuva on elävä, niin siinä on luonnollisesti voimaa. Se voima on rakkaus, joka pitää kaiken koossa. Tämä täydellisyyskuva on asteittain lähestynyt ihmiskuntaa ja on meidän päivinämme saapunut aina kemiallis-fyysilliselle tasolle saakka, keskelle jokapäiväistä arkielämäämme. Tästä ovat puhuneet perinpohjaisesti vain Pekka Ervast ja J. R. Hannula, sekä Pekka Ervastian poismenon jälkeen ne ihmiset, jotka J. R. H:n herättäminä ovat uskaltaneet tutkia ja ottaa selvää asiasta. Kirjassaan ”Kristuksen tutkimaton rikkaus” P. E. puhuu siitä, miten Kristusvoima on lähestynyt vuosimiljoonien aikana maapalloa. Inhimillisen kehityksemme alussa Kosmillinen Kristus oli kaukaisissa tähtimaailmoissa ja avaruuksissa. Kun oli kulunut pitkiä aikoja, laskeutui Kosmillinen Kristus aurinkoomme, sieltä aurinkokuntamme planeettamaailmaan ja vihdoin maapalloomme. Toisissa kirjoissaan Pekka Ervast taas puhuu Kristusvoimasta toiselta kannalta. Niinpä hän selvittää Jeesus Nasaretilaisen

elämää ja henkisiä kokemuksia kirjassaan ”Kristus meissä”. Hänen koko kirjallinen tuotantonsa käsittelee asioita, joista meillä tavallisilla kuolevaisilla ei ole tietoa. Mutta hän puhuu kuten sellainen, joka tietää, vieläpä hän sangen usein mainitsee, että hänellä olisi paljon enemmän sanottavaa kuin mitä hän on tilaisuudessa sanomaan. — Kristusmysterion selvittelyyn sisältyy vielä hänen oman Jordankaste-ym. kokemuksiansa kertominen, mutta Jordankaste-kokemuksestaan hän puhuu itse kolme kertaa: Tietäjässä v. 1920, kirjassaan ”Ihmisyyden uskonto” ja kirjassaan ”Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”.

Niin taitavasti Pekka Ervast kuitenkin näistä ihmeellisistä asioista puhuu, ettei hän itse loista omissa kokemuksissaan. Siksi saatamme tuntea sisäistä riemua hänen kirjojaan lukiessamme. Hän ei esitä asioita antaakseen persoonallisen älynsä loistaa, vaan antaakseen Kristusvoiman ja -valon niistä tulvehtia. Emme tuon valon häikäisemänä usein näekään itseään Pekka Ervastia, sillä persoonallisuutena hän jää aivan kuin varjoon. Vasta J. R. Hannula, Pekka Ervastin työtä jatkaessaan, on vuosikymmenien kuluessa perusteellisesti ja perustellusti P. E:n asemaa selviteltyt ja tuonut tajuttavaksemme. Nyt uskaltaa jo tavallinenkin totuudentetsijä ryhtyä omakohtaisesti näitä asioita tutkimaan. J. R. H. teki työtä kaikella tarmollaan P. E:n poismenon jälkeen yli kaksikymmentä vuotta. Hän toi aina esille uusia puolia ja syvyyksiä P. E:n henkisestä asemasta ja Kosmillisesta Kristusvoimasta. Ja koska tiesimme ja tunsimme J. R. H:n

nerokkaimmaksi ja järkevimmäksi ihmiseksi, johon eläessämme olemme tutustuneet, niin tämä selittää, ettemme vähempikykyisinä aivan helposti kaikkea ymmärrä. Emme hetkessä pääse näistä asioista selville. Mutta mitä enemmän ja mitä vakavammin niihin syvennymme, sitä suurempia syvyyksiä huomaamme niihin sisältyvän.

J. R. H:n opastuksella ymmärrämme entistä paremmin Logoksen kolminaisuutta. Logoksen lähestyminen on tapahtunut asteettaisesti ja ihmisten kautta. Logos Pyhänä Henkenä, järjen valona ilmeni Gautama Buddhassa. Buddhan saavutuksen ansiosta Kosmillinen Kristus pääsi laskeutumaan ihmiskuntamme sielumaailmaan, astraalitasolle asti. Jeesus Nasaretilainen veti Kristusvoiman edelleen eetterisfyysilliselle tasolle, mutta Pekka Ervast aivan tähän kemiallis-fyysilliseen maailmaan saakka. Näin on Logos päässyt astumaan päivätajunnan tasolle asti ja tälle fyysilliselle tasolle tultuaan se on muuttunut uudeksi luonnonvoimaksi. Millä tavoin uusi henkinen voimavuodatus liittyy teosofiseen ja kristosofiseen sanomaan, sitä Pekka Ervast kuvaa kirjassaan ”Ihmisyyden uskonto” luvussa ”Pari päivänkysymystä” (pidetty esitelmänä v. 1926). Kuvauksensa hän aloittaa teosofisen liikkeen alkuajoilta, sen ensimmäisestä julistajasta H. P. Blavatskystä ja sanoo: ”Kun teosofisen liikkeen henkeen perehtyneinä ja asioista tietoisina katselemme tapahtumaa 50 vuotta sitten, näemme siinä kosmillisten voimien purkautumista. Ensinnäkin oli totta, ettei mad. Blavatsky ollut teosofista elämänymmärrystä itse

keksinyt: hänet oli lähetetty sitä julistamaan. Hänen puheensa mestareista, vanhemmista veljistä, Valkoisesta Looshista, Salaisesta Veljeskunnasta, oli tosi. Hän oli Veljeskunnan lähettämä”.

Ja edelleen Pekka Ervast kirjoittaa maailmankaikkeuden järjestyksestä: ”Koko maailmankaikkeus on suuri yhtenäinen kosmos, ja sentähden tämänkin maapallon Valkoinen Veljeskunta ottaa vastaa milloin vaikutelmia ja inspiratsioneja, milloin käskyjä muualta. Se on yhteydessä ennenkaikkea aurinkokuntamme aurinkokeskuksen kanssa... Eikä meidän aurinkokuntamme ole yksin maailmassa; satojen sisarkuntien kanssa se kiertää ja tottelee jotakin korkeampaa keskusaurinkoa, jota voimme nimittää Siriukseksi, — ja ottaa vastaan siltä neuvoja ja käskyjä”. ... ”Niinpä siis kosminen henkinen vuodatus, joka Siriuksesta tuli aurinkoomme, lähti auringosta Valkoisen Looshin kautta maapalloon. Vuodatus, joka alkoi korkealla henkisessä maailmassa, saavutti maapallon ensin henkisessä muodossa, korkealla näkymättömässä maailmassa, ja laskeutui sitten vähitellen alas. Voimme kuvitella sitä mannasateeksi. Taivaallinen manna laskeutuu näkymättömän maailman läpi, kunnes se tulee maan päälle. Tänne se ei pääse semmoisena, kuin sen pitää tulla, jollei ole ihminen, joka uhrautuu astiaksi vastaanottaen taivaallista mannaa ja välittämään sen pääsyä ihmiskuntaan ja näkyväiseen maailmaan. Valkoinen Veljeskunta otti mannan auringosta vastaan ja valitsi mad. Blavatskyn inhimilliseksi Graalin maljaksi. Taivaallinen mannasade tuli tähän näkyväiseen

maailmaan paljon parjatun mad. Blavatskyn välityksellä. Ja kun mad. Blavatsky kerran oli laskenut perustuksen, antaen taivaallisen vuodatuksen virrata ulos ihmisten kesken älyttävässä ajatusmuodossa taivaallisena pelastussanomana, silloin avautui tie myös tuolle taivaalliselle mannasateelle, niin että se saattoi lähestyä maapalloa enemmän ja enemmän näkyväisesti”. Mad. Blavatskyn luotua perustuksen teosofiselle työlle jatkoi P. E. sitä ja tästä myöhemmästä ajasta hän kirjoittaa: ”... nyt, 50 vuotta mad. Blavatskyn esiintymisen jälkeen, tämä henkinen vuodatus ei esiinny ainoastaan totuuden pyhän hengen inspiroivana voimana ihmisten kesken, vaan saavuttaa myös luonnon, tullen sen keskelle ikäänkuin uutena luonnonvoimana. Niinpä tänä vuonna 1926 kevättasauspäivästä lähtien on taivaallinen vuodatus nähtävästi alkanut vaikuttaa luonnossa. Auringosta päin on tullut meidän maapallomme fyysilliseen ilmakehään erikoinen sähkövaikutus. Käytän tällaista sanaa, sillä en tiedä, millä nimellä voisi nimittää sitä eetterivoimaa, mikä nyt on tullut auringosta. Erikoisella voimalla ja väellä on tullut jotain uutta meidän planeettamme ilmakehään”.

Samassa luvussa P. E. selostaa tällaisen voimavuodatuksen, Kristusvoiman luonnetta näin: ”... kun vuodatus korkeuksista päin tulee alas maailmaan, silloin sen **ensimmäisenä** kokoojana, ikäänkuin linssinä, aurinkolasina täytyy olla henkisesti kehittynyt ihminen. Ei henkinen vuodatus, joka tulee ylhäältä päin, voisi ihmiskuntaan vaikuttaa, ellei se saisi persoonallista muotoa, ellei se pukeutuisi

inhimillisiin ajatuksiin jonkun ihmisen suun kautta; ellei se heti alussa saisi inhimillistä asetta ja käyttövälinettä, jäisi se leijailemaan yläilmoihin”.

Ensimmäinen asia, josta ikäänkuin ”saamme kiinni” tämän uuden luonnonvoiman suhteen, on se, että henkinen voimavuodatus tarvitsee ensimmäiseksi kokoojaksi eli linssiksi ihmisen, joka pukee sen inhimillisiin ajatuksiin. Henkinen voimavuodatus ottaa muodon siinä sanomassa, minkä tuollainen henkinen Opettaja esittää.

Toiseksi voimme huomioida, mitä kristosofia sanoo atomivoimasta. P. E. kirjoittaa siitä tämän vuosisadan alussa seuraavaan tapaan: Kun tiede on nyt päässyt niin pitkälle, että se tunnustaa, ettei ainetta loppujen lopuksi ole olemassakaan, vaan on ainoastaan voimaa, voimapyörteitä, niin tästä ei ole pitkä matka siihen, että tunnustetaan, että tämä voima on tajuntaa, järkeä.

J. R. Hannulan opastamina ymmärrämme, että uusi henkinen vuodatus pukeutui inhimillisiin ajatuksiin P. E:n opetusten kautta ja nämä inhimilliset ajatukset tulivat aina aineeseen asti hänen kirjallisuudessa tuotannossaan. Pekka Ervastin kirjallinen tuotanto on uuden luonnonvoiman näkyvä ilmaus, se on sitä sisältönsä, sen kirkastuneen järjen valossa esitetyn henkisen tiedon vuoksi, mikä hänen kirjoitustensa sisältyy ja mikä esiintyy huipistuneena ja tiivistettynä Vuorisaarnan viidessä käskyssä: älä suutu; älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas; älä vanho; älä ole pahaa vastaan; älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Luonnontieteen tutkimusmenetelmiin kuuluu voiman vaikutuspisteen selville ottaminen, sen, mihin kohtaan voima vaikuttaa. Toiseksi se tutkii voiman suuntaa ja kolmanneksi sen suuruutta. Tutkikaamme samoin uutta henkistä voimaa näissä kolmessa asteessa! Tällöin huomaamme tarvitsevamme oppaaksemme J. R. H:n, joka avasi silmämme tätäkin asiaa havaitsemaan. Aivan kuin tieteellisessäkin tutkimustyössä turvaudutaan entisten tutkijain tuloksiin, käyttämällä heidän oppikirjojaan ja opetuksiaan, tietojaan ja taitojaan, samoin on laita henkistenkin asioiden kanssa. Niinpä otamme J. R. H:n oppikirjat oppaaksemme ja otamme niistä selvää. Sieltä saamme tietää, että uusi luonnonvoima vaikuttaa ryhmiin. Sen vaikutuspisteitä ovat kaikki ne totuudenetsijäin ryhmät, joissa pyritään kokoontumaan Kristusvoiman merkeissä. Jeesuskin sanoi: Missä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimeeni, siellä minä olen heidän keskellään. Toiseksi saamme selville uuden luonnonvoiman kaksinaisen vaikutussuunnan. Toisaalta se vaikuttaa levottomuutta herättävästi, elämäntahtia kiihdyttävästi. Sodat seuraavat toisiaan yhä nopeammassa tahdissa, elämän pulmat tulevat yhä mutkallisemmiksi jne. Tämä johtuu siitä, että ihmisten sieluissa oleva persoonallisuuden mahti jouuu suurempaan ristiriitaan vuodattautuneen Kristusvoiman kanssa nousten vastustamaan Kristusta. Toisaalta se vaikuttaa siihen suuntaan, että meissä herää kaipaus Jumalan etsintään, se tukee meitä henkisissä pyrkimyksissämme. Mutta se seikka, miten suurella voimalla tämä uusi voima kutakin

yksilöä tukee, on riippuvainen kunkin yksilön ponnistusten ja pyrkimysten vilpittömyydestä ja voimakkuudesta.

Fysiikan piirissä luonnonvoimia tutkitaan erilaisen mittalaitteitten avulla, mutta henkisestä voimasta saamme kokemusta ainoastaan oman itsemme kautta. Laboratorioissa suoritettavien kokeiden tarkoitus on antaa fysiikan opiskelijoille omakohtainen käytännöllisiin kokeisiin perustuva varmuus siitä, että heille opetetut asiat ovat tosia, paikkansa pitäviä. Samoin totuudenetsijän tulee saada omakohtaista kokemusta suorittamalla kokeita itsensä avulla.

Jos ajattelemme H. P. Blavatskyn sanomaa, niin hänhän esitti lyhyessä ja tiivistetyssä muodossa teosofisen liikkeen tarkoituksen ja tehtävän kolmessa ohjelmakohtassa. Näin ollen näihin ohjelmakohtiin sisältyy hänen kauttaan tullutta voimaa älyttävään ajatusmuotoon puettuna. H. P. B:n esittämänä teosofisen liikkeen tarkoituksena on ensiksikin: muodostaa yleisen veljeyden ydin katsomatta rotuun, uskonnustukseen, sukupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan tai muuhun ihmisiä toisistaan eroittavaan seikkaan. Koska P. E. jatkoi ja syvensi H. P. B:n aloittamaa työtä, syvensi hän myöskin näiden ohjelmakohtien sisältöä. Niinpä ymmärrämme P. E:n opetuksien valossa, että todellinen, yleinen, kaikkien ihmisten välinen veljeys juontaa juurensa Jumalaan siten, että ihmiskuntamme on lähtenyt pitkälle kehityksensä taipaleelle universaalisen Logoksen Poikaryhmästä. Toisin sanoen ihminen on henkisimmässä puolessaan, monaadissaan, tuon universaalisen Lo-

goksen, Pojan eli Kristuksen helmassa, joten ihmiskunta on todellisuudessa ykseytajunta. Se on asian ylempi puoli, mutta entä alempi? Mikä on ainainen seuraus siitä, että ”katsotaan” rotuun, uskontunnustukseen jne.? jaetaan siis ihmiset karsinoin. Seuraus ja lopputulos on sota toista rotua, toista uskontoa, toista kansaa tai yhteiskuntaluokkaa vastaan. Sotia käydään myös puhtaasti taloudellisten seikkojen vuoksi ja onhan käynnissä jatkuva sota eri sukupuolten välillä, halutaan valloittaa tai tulla valloitetuksi. Sen vuoksi ”katsomattomuus” eli kieltäytyminen jakamasta ihmisiä eri leireihin, täytyy johtaa päinvastaiseen tulokseen, sotimattomuuteen. Niinpä P. E. syvensi tämän ohjelmakohdan sanomalla: kristinusko, todellinen henkinen elämä alkaa aseettomuudesta. On luotava uusi ritaristo, hengen aateli, uusi ihmistyyppi ja ensimmäinen askel tässä uuden ritariston luomisessa on aseettomuus. Mutta voidakseen tulla aseettomaksi, täytyy totuudenetsijän lakata katsomasta persoonallisiin seikkoihin, sillä vaikka olemme esim. luopuneet valtiokirkosta, niin sielumme perusteellinen puhdistus ei ole sillä suoritettu. Sieluissamme saattaa silti olla paljonkin entisiä kirkollisia ja valheellisia käsityksiä.

Uusi henkinen voimavuodatus on annettu ihmiskunnalle avuksi, jotta se siihen turvautumalla voisi muuttaa olosuhteet maan päällä paratiisilliseksi, ts. voisi elää henkistä elämää. Ensimmäinen kristosofisessa sanomassa saapuneen uuden luonnonvoiman huomioitsija, joka otti tämän asian todesta oli siis J. R. H. Hänen tutkimustyönsä on ollut samalla

käytännöllistä henkistä työtä, joten hän on Pekka Ervastin rinnalla ensimmäinen uuden luonnonvoiman käytännöllistyttyjä. J. R. Hannula toteutti käytännössä ensimmäistä ohjelmakohtaa luomalla tutkimusryhmiä, uuden luonnonvoiman vaikutuspisteitä. Näitä syntyneitä ryhmiä hän vaali ja hoivasi, matkusti ympäri Suomen käyden näissä ryhmissä ja opettaen, lakkaamatta opettaen: ”Emme ole tulleet tänne riitelemään ja väittelemään, vaan syventyäksemme totuuteen”. Viime vuosinaan hän toisti tämän opetuksen jopa esitelmiensä alussakin.

Teosofisen liikkeen toinen ohjelmakohta kuuluu: teosofien tulee edistää vertailevia uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia. Pekka Ervast pyrki siihen, että totuudenetsijäin muodostamissa ryhmissä yksilöt ryhtyisivät tällaiseen tutkimustyöhön. Hän antoi työryhmille erikoisia tehtäviä, opasti heitä eri uskontojen, filosofisten käsityskantojen ja eri tieteit-ten vertailussa. P. E. ohjasi ja opasti totuudenetsijöitä omakohtaiseen tutkimustyöhön, mutta kuitenkin mad. Blavatsky puhuu vain tällaisen vertailevan tutkimustyön edistämisestä, ei omakohtaisesta suorittamisesta! Tämänkin voimme ymmärtää kristosofian valossa. Päivätajuinen minämme edustaa meissä maapallon entisen hallitsijan, saatanan, kasvatuksen tulosta. Olemme persoonallisina olentoina mielestämme erittäin älykkäitä, nerokkaita, jopa valmiita arvostelemaan Jumalankin töitä. Jos nyt lähdemme tutkimaan eri uskontojen opetuksia, eri aikakausien käsityksiä siinä mielessä, että minä teen tässä nyt hyvin erikoista tutkimustyötä, niin silloin

olemme langenneet saatanan ansaan, silloin työmme on vastakkaisen suuntaista uuteen luonnonvoimaan nähden. Auttaakseen meitä selviytymään kuin ”ulos” omasta persoonallisuudestamme, sanoi H. P. B., että meidän tulee ”edistää” vertailevia tutkimuksia. Henkiset opettajat, historialliset Mestarit, pitkälle ponnistaneet sielut tunnetaan siitä, että he eivät koskaan tee omaa työtänsä. Jeesus sanoi aina puhuvansa, mitä ”Isä hänelle opetti” ja Pekka Ervast viittasi aina Jeesuksen opetukseen, kirkasti hänen asemaansa. Lisäksi hän toisti H. P. B:n opetuksia ja puhdisti H. P. B:n paljon parjatun maineen. J. R. H. toi tätä ohjelmakohtaa esille kehoittaessaan tekemään ”Vuorisaarnan Mestarin” työtä, luovuttamaan työn tulokset Mestarin käteen, luopumaan palkan toivosta, kiitoksen nälästä. Tutkimustyön **edistäminen** on siis ensisijassa sitä, että tuetaan noiden edelläkulkijoiden työtä.

Kolmannessa H. P. B:n julistamassa ohjelmakohdassa kehoitetaan tutkimaan tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia. Teosofeina tiedämme, että elämässä, koko maailmankaikkeudessa vallitsee syyn ja seurauksen laki, karman laki. Karman lain toimintaa H. P. B. selitti ympäri maailmaa, kolmessa eri maanosassa. Siitä puhuvat myös P. E. ja J. R. H., mutta heidän julistamassaan kristosofisessa sanomassa on karman lain toiminta saanut uusia piirteitä. P. E. kirjoittaa esim. vuonna 1924 aikakauslehti ”Ruusu-Ristissä”: ”Ihmiselämän karmallisessa juoksussa ei toimi ainoastaan sokea mekaaninen syysuhteen laki, joka justeeraa entisel-

leen kaiken häiriön. Siinä on toisena tekijänä ihmisen oma tahto, joka kylläkin on heikko ja sidottu, mutta silti rajoitetusti vapaa, — ja kolmantena tärkeänä tekijänä n.s. kaitselmus, josta itämaalaisilla on liian hämärä käsitys”. Kysyessämme, mikä on kaitselmus, saamme tietää, että se on Jumalan hyvä tahto elämässä. ”Kaitselmus on se voima elämässä ja maailmankaikkeudessa, joka tahtoo hyvää. Kaitselmus vaikuttaa meidänkin kauttamme. Jos ei kaitselmusta olisi, emme voisi ymmärtää mitään auttamista maailmassa”. J. R. H. opettaa niin ikään, että P. E:n henkisen työn kautta tuli karman toimintatapaan muutoksia. Nyt on jokaisella ihmisellä mahdollisuus antaa karmansa Isän käteen. Karman antaminen Isän käteen on sitä, että ihminen etsii ensin Jumalan valtakuntaa. Silloin karmalliset seikat järjestyvät vähemmällä puuhalla, sillä karma tulee voitettua henkisessä ponnistuksessa. Ihmisessä piilevä salainen voima, syvin voima on jumala. Kun hyvä tahto herää, kun hän herää **tahtomaan** hyvää, silloin hänen kauttaan virtaa uutta luonnonvoimaa, sillä silloin hän on virittäytynyt samaan vireeseen sen kanssa.

Edellä sanotun yhteenvedoksi lisättäköön, että ne voimien pyörteet, joiden keskellä elämme, ovat olemassa voittamista varten. Niinpä alussa mainitsemamme luonnonvoimat tulevat voitettuina palvelijoiksemme. Samoin ovat sielumme voimat tarkoitetut palvelijoiksemme. Mutta samoin kuin villit ja hillitsemättömät luonnonvoimat saattavat koitua tuhoksemme, samoin hillitsemättömät sielunvoimamme

saattavat viedä meidät perikatoon. Näemmehän ihmiskunnan enemmistön elävän parhaillaan rahan-, kunnian- ja vallanhimon pyörteissä, himojen, jotka raivoavat sieluissa, mutta pukeutuvat fyysillisellä tasolla järjettömäksi kilpavarusteluksi. Elämme tästä syystä yhteisen perikadon partaalla. Emmekä näe pelastusta muussa kuin teosofian ja kristosofian tuomassa valistuksessa, joka sanoo: pelastus on henkisessä elämässä, siinä, että sieluissa asuvat voimapyörteet taltutetaan palvelijoiksi.

Tässä taltutustyössä joudumme pahan vastustamattomuuden probleeman eteen. Herätessämme näkemään eräät sielunvoimistamme pahoiksi, ajatteleminen tavallisesti: paha on hävitettävä, elämellisyys sieluissamme on tapettava. Erehdymme, sillä **voimia** ei voi tappa, mutta niiden suunta on muutettavissa. Ja suunnan muuttaminen tapahtuu työllä. Eiväthän fyysillisetkään luonnonvoimat tottele piiskaa, väkivaltaa, mutta koski voidaan alistaa jauhamaan voimaa, tuulimylly saadaan jauhamaan viljaa, kun tuuli ohjataan työhön. Samoin on sielumme voimien laita: ne on ohjattava työhön ja nimenomaan henkiseen työhön, työhön ihmisyyden puolesta. Tällöin elämelliset voimamme talttuvat, niiden tarmo suuntautuu oikeaan, eikä niille tehdä silloin pahaa, väkivaltaa. Henkisessä työssä ne talttuvat ja inhimillistyvät ja niiden voima tulee käytettyä oikein. Näin ne rakentavat eivätkä hävitä.

Tässä työssä tulee uusi luonnonvoima avuksi silläkin tavalla, että juuri se on saanut aikaan mahdollisuudet elää henkistä elämää. Karman johdon

siirtyessä saatanalta Kristuksen hallintaan, on käytännöllinen henkinen elämä tullut mahdolliseksi myöskin ryhmäliikkeen muodossa ilman ainaista verimarttyriuden uhkaa. Veljeyden ytimen muodostaminen totuudenetsijoiden yhteistyöllä ei ole enää pelkkä unelma.

II

VELJEYDEN YDIN

On mielenkiintoista tutustua Pekka Ervastin, kristofian ensimmäisen julistajan kuvauksiin salaisen tiedon saavuttamiseen johtaneista pyrkimyksistä ja ponnistuksista. Kirjassaan ”Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa” hän kertoo omista henkilökohtaisista kokemuksistaan totuuden etsimisen ja löytämisen tiellä. Kuin yhteenvetona näistä vaiheista hän sanoo: ”teosofian kautta tulin kosmillisen Kristuksen luo, kosmillinen Kristus vei minut Jeesuksen luo, Jeesusta seuraten jouduin Jeesuksen Kristuksen luo”.

Ensimmäinen henkisesti merkittävä saavutus Pekka Ervastin elämässä oli siis Kristuksen löytäminen. Tätä tapausta edelsi teosofinen sanoma, joka tuli hänen tielleen vuonna 1894. Siihen saakka hän oli etsinyt vastausta kysymykseen: mikä on ihmiselämän tarkoitus? Teosofinen maailmankatsomus avasi nyt ihmeellisiä näköaloja. Jälleensyntymisoppi yhdessä karman lain kanssa vakuutti, että järjestystä ja oikeudenmukaisuutta on elämässä. Niin

ikään teosofisen sanoman ensimmäinen julistaja H. P. Blavatsky puhui ihmiskunnan takana olevasta yhteistajunnasta, henkitajunnasta, aalajasta eli Maailmansielusta ja selitti ihmisen täydelliseksi tulemisen olevan siinä, että hän yhtyy hengessään tähän suureen tajuntaan. Ihmisessä se tajunta sai nimen ”Kristusprinsiippi”. — P. E. ymmärsi: elämällä on tarkoitus, ihmisen tulee kehittyä täydelliseksi Kristustajuntaan yhtymällä.

Mutta Kristuksen löytäminen tässä kosmisessa merkityksessä ei vielä ratkaissut elämän syvintä ja käytännöllistä pulmaa, sillä vaikka päämäärä oli selvännyt, niin matka päämäärään oli vielä kulkematta. Siksi P. E. joutui jälleen tekemään Elämälle kysymyksiä: onko ihmisen aina vain turvaututtava oman tuntonsa sisäiseen inspiratioon vai onko olemassa joitakin varmoja neuvoja vaeltaessamme kohti ihannetta, kosmista Kristusta? onko olemassa totuuden mittapuuta, jolla saattaa arvostella sisäisiä inspiratioitaankin? Puhuihan teosofia myös Mestareista, vanhemmista veljistä ja heidän muodostamastaan Salaisesta Veljeskunnasta. Oli siis olemassa sellaisia ihmisiä, jotka jo olivat ihmisyyden tien kulkeneet ja jotka sentähden varmasti osasivat toisiakin opastaa. Kaivatessaan yksityiskohtaisia neuvoja jokapäiväistä käytännön elämää varten, etsiessään opettajaa löysi P. E. sitten eräänä päivänä ihmisen, joka ymmärsi elämää ja ymmärsi häntä. P. E. löysi ystävän ja veljen Jeesuksesta. Jeesus oli samanlainen kuin hän, P. E., sillä Jeesukseen ei halunnut elää tarkoituksetonta, sisällyksetöntä elämää, elämää

ilman totuuden tietoa. Jeesus kehoitti etsimään ensin Jumalan valtakuntaa. Tämä kehoitus avasi uuden luvun P. E:n elämässä ja P. E. kuvaa tätä vaihetta sanoilla: ”teosofia, joka oli tuonut minulle kosmillisen Kristuksen, teosofia vei minut nyt Jeesuksen luo. Ei kirkollisen Jeesuksen luo, ei minkään ylikuonnollisen lunastajan luo, joka pääroolia esittäen olisi kuollut jossain suuressa näytelmässä ja käsittämättömällä tavalla pelastanut ihmiskunnan Jumalan vihasta, — ei minkään semmoisen Jeesuksen luo, vaan **elävän** ihmisen luo, joka tiesi enemmän kuin minä, joka tiesi, mitä elämä oli, ja osasi neuvoa minulle elämän tietä”.

Nyt P. E. ryhtyi tutkimaan Jeesuksen opetuksia ja tutkimukset johtivat Vuorisaarnan löytämiseen. Ensimmäisen käskyn, suuttumattomuuden käskyn suhteen P. E. sanoo, että valottamalla hyvyiden ihannetta Jeesus, tuo ihmeellinen ihminen, laski kuin siunaavan kätensä hänen päälleen, sillä hän oli jo viisi vuotta aikaisemmin, 14-vuotiaana ymmärtänyt, ettei hänen tarvinnut suuttua, sisäinen ääni oli sen hänelle sanonut. Nyt Jeesus vahvisti P. E:n lapsuuden kokemuksen. Uudessa Testamentissa olevassa toisessa käskyssä puhutaan aviorikoksesta, nuori ihminen ei voi ymmärtää semmoista käskyä. Niinpä P. E. ilmaisi puhtauden käskyn uusin sanoin: älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas. Tällaisenaan se on sovelias kaikille ihmisille, sillä se osoittaa, ettei todellinen puhtaus ole pinnallista, muodollista. Kolmas käsky: älä vanho, opettaa, ettei ihmisen sovi luovuttaa vapaata tahtoaan toisen ihmisen käsiin,

koska toinen voi käskää hänet tekemään jotakin väärää. Neljäs käsky: älä vastusta pahaa ja viides: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä, ovat aivan uusia yhteiskunnassamme, sillä koko yhteiskuntajärjestelmämme lepää pahan vastustamisen ja sotimisen perustalla. — Ryhtyessään nyt noudattamaan Vuorisaarnan ohjeita P. E. astui okkultiselle eli salatieteelliselle tielle, joka aikanaan johti suureen uudestisyntymiseen, Jordankaste-kokemukseen, ihmeellisten universaalisten asioiden tietoon. Tässä kokemuksessa Jeesus Kristus oli läsnä mitä salaperäisimmällä tavalla kuin satumainen, läpitunkeva persoonallisuus, joka on mukana Jumalan Pojan eli kosmillisen Kristuksen tietoisuudessa. Tämä kokemus paljasti P. E:lle ihmisen salaisuuden, se paljasti myös Jeesuksen salaisuuden Kristusolentona, Logosta personifioivana voimana. Tätä kokemustaan P. E. kuvailee mm. Tietäjässä v. 1915, lainaamme otteen hänen kirjoituksestaan tähän:

”Lokakuun 13 p:nä 1896 keskellä päivää oli aivan kuin sieluntuskani olisivat kärjistyneet huippuunsa. Ne nousivat niin ylimmilleen, että minä hengessäni huutamalla huusin apua elämältä, kun en jaksanut enkä kestänyt kauempaa.

”Heittäysin selälleni sohvalle. Silloin äkkiä peittyi sumuun kaikki ympärilläni. Oli aivan kuin synkkä pilvi silmiäni edessä, ja tuntui kuin tuskani olisi siirtynyt itsestäni tuohon pilveen. Ohimennen ajattelin siinä: tuollainenko siis on elämä. Samassa pilvi repeytyi, ikäänkuin salama olisi siihen iskenyt, ja auringon säteet paistoivat kasvoihini lämmittävästi

ja kirkkaasti, mutta ei häikäisevästi. Vähitellen tuo ihana valo ympäröi minut joka puolelta, niin että olin kuin valomeressä, ja vihdoin se tunki sisääni, täytti ja valaisi minut kokonaan, niin että minä itse ja koko olemukseni oli kuin paljasta valoa. Ja samalla auringon takaa ja joka puolelta avaruudessa kuului ääni, joka sanoi: 'ole hyvässä turvassa, minun poikani, sillä minä rakastan sinua.' Ja sitten tämä valo haihtui ja laskeusi alas ja meni selkäni sisään ja tuli sieltä ulos niinkuin liekki. Elävänä, liekehtivänä vaahteran lehden muotoisena se nousi ylös korkealle yli pään ja ympäröi minua valollaan. Ja minä nousin sohvalta hämmästyneenä ja katselin ympärilleni, sillä katso, minä olin toinen ihminen.

"Vanha elämä oli aivan kuin pyyhkäisty pois. Ja minä panin käteni ristiin rinnalle ja sanoin hiljaan ja harvaan: 'ihminen on Jumalan poika. Isä Jumala on olemassa ja hän on kaiken elämän takana. Hän rakastaa, hän rakastaa, ja minä olen hänen poikansa, eikä ole mitään hätää, ei koskaan, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan. Kaikki tuska ja kärsimys on vain syntymistä uuteen elämään. Kun ihminen syntyy tähän maailmaan, silloin on tuskaa ja vaivaa, ja kun ihminen syntyy henkiseen elämään, siihen tietoisuuteen, että hän on Jumalan poika, täytyy senkin tapahtua tuskalla ja vaivalla, suurella ponnistuksella ja äärettömän helvetin läpi käymällä. Mutta sitten kaikki on rauhaa ja sopuointua ja selvyyttä'".

Pian universaalisen kokemuksensa jälkeen P. E. sai tehtävän, hänen tuli panna alulle teosofinen työ Suomessa. Tässä yhteydessä nousee mieleemme

alustavan teosofisen työntekijän, H. P. B:n määritelmät teosofisen liikkeen ja siihen lukeutuvien ihmisten tehtävästä. Pekka Ervast toteutti kaikki nämä ohjelmakohdat elämässään jo ennen varsinaisen julkisen työnsä aloittamista. Ensimmäisenä teosofien tehtävänä on H. P. B:n mukaan: ”Muodostaa yleisen veljeyden ydin katsomatta rotuun, uskonnustukseen, sukupuoleen, yhteiskunta-asemaan tai väriin”. Negatiivisen puolen, katsomattomuuden, P. E. toteutti siten, ettei tyytynyt tavoittelemaan maallisia päämääriä, ei jäänyt elämään ulkoisen maailman hänelle hahmoittelemisissa puitteissa: palkattuna virkamiehenä palvelemaan ”valmista” yhteiskuntaa. Positiivinen puoli, ihmisten keskinäinen veljeys, selvisi hänelle ymmärtäessään, että ihmiskunnan takana on suuri yhteistajunta, kosmillinen Kristus, joka on myös kaikkien uskontojen takana. Veljeyden ytimen muodostaminen on elämistä tuossa henkitajunnassa, kosmillisessa Kristuksessa. Koko teosofinen liike tähtäsi siis siihen, että syntyisi sellainen ihmisryhmittymä, jossa kosmillinen Kristus voisi vapaasti vaikuttaa. Pekka Ervast ymmärsi tämän ja siksi hän halusi tietää, miten ihminen voi toteuttaa oman jumalankuvansa, kulkea suoraa tietä ihannettaan kohti.

P. E. joutui nyt ratkaisemaan suhteensa H. P. B:n julistamaan teosofisen liikkeen toiseen ohjelmakohtaan, jonka mukaan teosofin tulee ”edistää vertailevia uskonnollisia, filosofisia ja tieteellisiä tutkimuksia”. Sillä joskin P. E. oli jo aikaisemminkin tutustunut eri uskontoihin, niin nyt alkoi hänen oma

vertaileva tutkimustyönsä. Niinpä hän mainitsee, että löydettyään evankeliumien Jeesuksen ja tutkittuaan hänen opetuksiaan, ennen kaikkea Vuorisaarnan ohjeita, sai hän paljon apua Leo Toistoilta puhtauden käskyn selventämisessä. Samoin P. E. mainitsee Arvid Järnefeltin samassa yhteydessä. Paljon P. E. varmaan tutki, luki, vertasi, mutta löysi koko suuresta maailmankirjallisuudesta vain muutaman mainitsemisen arvoisen kirkkaan helmen. Pahan vastustamattomuuden käskyä mietiskellessään P. E. mainitsee muistaneensa Victor Hugon kirjan ”Kurjat”, ihmeellisen kertomuksen kaleerisorjasta, jossa tapahtui heräymys ja joka astui elämän tielle kohdattuaan rakkaudella pahaan suhtautuvan ihmisen. Tämän vertailutyön tuloksina kiteytyivät Vuorisaarnan käskyt lyhyiksi, ytimekkään syvällisiksi.

Kolmantena teosofien tehtävänä H. P. B:n mukaan on ”tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia”. — Uuden muodon saaneet Vuorisaarnan käskyt eivät jääneet P. E:n elämässä kirjalliseksi muistomerkitseksi tai käytännöllistä arvoa vailla oleviksi tutkielmiksi, vaan hän ymmärsi, että käskyt todensivat elämän omia lakeja, **jotka todella olivat ja ovat vieläkin tuntemattomia suurelle maailmalle.** Näiden tuntemattomien Vuorisaarnan lakien tutkiminen ei ollut P. E:lle pelkkää aivotyötä, sillä hän itse, hänen oma sielunsa oli noiden luonnonlakien tutkimuskenttä. Jokainen käsky tuli sitä syvemmäksi ja sisältörikkaammaksi, mitä ehdottomammin hän sitä toteutti. Ja vaikkei hän koskaan tiennyt rikkoneensa

käskeytä vastaan, niin ei hän myöskään tuntenut, että olisi osannut niitä täyttää, koska jokaisen käsken valaisema ihanne nousi yhä korkeammalle ja korkeammalle. — Kunnes lokakuun 13. päivänä 1896 tapahtui universaalinen uudestisyntymiskokemus. Se paljasti kokemusperäisesti suurimman ja salaisimman voiman ja se tapahtuma loi todellisen pohjan teosofisen liikkeen ensimmäisen ohjelmakohdan, veljeyden ytimen muodostamiseen. Nyt oli Kristusvoima kemiallis-fyysillisellä tasolla, nyt puuttui enää vain ihmisryhmittymä, joka tätä voimaa ymmärtäisi ja ilmentäisi. Kristusvoimaa ymmärtävien ryhmien muodostamis- ja kasvattamisvaiheen keskeisin nimi on J. R. Hannula. Hän kulki Suomen ristiin ja rastiin, puhui ja opetti, paljasti Kristusvalon kirkkaassa valossa ihmissielun heikkoudet ja kehitymättömyyden nähtäväksemme, mutta ei masentaen, vaan aina auttaen ja rohkaisten sekä yhteistyöhön kehoittaen. Hänen työnsä ja ponnistuksensa, esitelmänsä ja kirjojen myyntinsä oli kuin kutsua Kuninkaan Pojan häihin, tai kalevalaisittain sanoen Pohjolan häihin, todellisiin Pohjolan häihin, joista Kalevala vasta ennusteellisesti kertoo. Näin kutsuttiin Suomen kansaa jumalalliselle yhteisaterialle, kutsuttiin niitä, joilla jo oli tarpeelliset häävaatteet, jotka jo olivat kyllästyneet tai kyllästymässä vallitsevaan materialismiin, tai jotka olivat menettäneet tai menettämäsillään uskonsa virallisen kristillisyyden hämäriin oppeihin. Näiden ihmisten järki oli heräämässä ja heidän sydämensä kaipasi ihmisyyttä.

III

”HÄÄVAATTEET”

Vaatteiden pääasiallisimpana tehtävänä on suojata fyysillistä ruumistamme. Mutta tämän fyysilliselle ruumiillemme välttämättömän suojan lisäksi olemme liittäneet vaatteisiin ja yleensä pukeutumiseen muitakin, osaksi sielullisia arvoja. Niinpä käytetään mm. työ- ja juhlavaatteita. Olemme havainneet, että juhlapukuihin pukeutuminen kohottaa meitä juhlatunnelmaan. Niin ikään on käytännössä ammatti- ja ”virikapuvut”: pappien mustat kauhtanat valkoisine lipereineen, messukasukat, tuomarien viitat, sotilaitten univormut jne. Yleensä uskotaan, että nämä ”virikapuvut” jo sinään ovat jotakin arvokasta, ehkä arvokkaampaa kuin virkapuvun sisällä oleva ihminen tai että virkapuku kohottaa omistajansa arvoa. Virkapuku vaatii lisäksi noudattamaan puvun perinteitä, vaikka puvun omistaja tuntisikin tekevänsä väärin, jopa rikollisestikin noudattaessaan vanhoja perinteitä. Virkapapin pitää saarnata ikuisesta autuudesta ja kadotuksesta, vaikkei hän ehkä itsekään niihin

uskoisi. Virkatuomarin pitää tuomita rikollisena esimerkiksi sodasta kieltäytyjä, vaikka hän saattaa ihmisenä ymmärtää sodan ja siinä tapahtuvan murhaamisen rikolliseksi. Tuomari tietää tämän, mutta hänhän on tuomari! Samoin on sotilaan laita. Mantteli määrää, ettei hän saa kohdella ihmisiä ihmisinä. Manttelin sisältä katsottuna ihmiset jakautuvat luokkiin: ne, joiden kanssa hän tappaa, ja ne, joita hän tappaa.

— — —

Kiinnitämme tässä huomiomme juhliin ja niistä erikoisesti häihin. Häähän ovat tilaisuus, jossa kaksi ihmistä liittyy kohtalonsa yhteen, lupautuen tekemään toisensa onnelliseksi. Häät ovat ilon juhla ja jotta ne muodostuisivat vaadittavan juhlallisiksi, käytetään apuna erilaisia seremonioita ja juhla-vaatteita.

Mutta aineellisen elämän takana tai sisällä on sielullinen ja henkinen elämä ja henkisestä elämästä puhuessaan Opettajat ovat usein käyttäneet vertauksia. Niinpä miltei kaikissa pyhissä kirjoissa tavataan hääkuvauksia. Esimerkiksi Kalevalassa puhutaan Ilmarisen ja Pohjolan neidon viettämistä Pohjolan häistä, Uudessa Testamentissa Kaanaan häistä sekä kuninkaasta, joka valmisti häitä pojalleen. Olivatpa itse kuvaukset yksityiskohdissaan millaisia tahansa, niin yhteistä niille on opetuslapsielun henkisten kokemusten käsittely. Persoonallisuus yhtyy siinä kokemuksessa suurempaan tajuntaan, korkeampaan minään. Kokemus saattaa olla

lisäksi eri asteinen laajuudessaan ja syvyydessään, se voi olla joko ensikertainen tai vanhan kokemuksen uusiintuma.

Tutkikaamme nyt kertomusta kuninkaasta, joka valmisti häitä pojalleen. Pekka Ervast selittää ”Jeesuksen salakoulu”-kirjansa kolmannessa luvussa Jeesuksen vertauksia, joissa puhutaan Jumalan eli taivasten valtakunnasta. Nämä vertaukset jakautuvat ryhmiin, joista yksi kuvaa itse taivasten valtakuntaa, toinen ihmisen sisäistä suhdetta siihen ja kolmas hänen ulkonaista eli toiminnallista suhdettaan taivasten valtakuntaan. Vertaus kuninkaasta, joka valmisti häitä pojalleen, kuuluu viimeiseen ryhmään ja on lyhyesti kerrottuna tällainen:

Kuningas valmisti häitä pojalleen ja lähetti palvelijansa kutsumaan kutsutuita häihin. Mutta kun nämä eivät tulleet — heillä oli tärkeämpiä menoja, kuka meni pelloilleen, kuka kaupalleen — niin kuningas lähetti palvelijansa uudelleen matkaan kutsumaan ihmisiä teiltä ja teiden risteyksistä. Häähuone täyttyi täten kootuista ihmisistä. Mutta kun kuningas meni katsomaan vieraitaan, niin hän havaitsi joukossa yhden, joka ei ollut puettu häävaatteisiin. Ja edelleen kertomuksesta selviää, että kuningas sidotti palvelijoillaan ilman häävaatteita saapuneen vieraan kädet ja jalat ja antoi palvelijoidensa heittää hänet ulkonaiseen pimeyteen, missä oli itku ja hammasten kiristys. Vielä mainitaan, että kuningas oli ollut suuttunut.

P. E. selittää vertausta sanoen häiden tarkoittavan korkeamman maailman — taivasten valtakunnan

— elämää, joka on voinut meille näkyä jonakin ylevänä hetkenä. Sisässämme jo voimme sitä älytä, nähdä, tajuta. Häävaatteisiin pukeutuminen taas tarkoittaa, että taivasten valtakunnan sanomaa kuullut, sen elämää aavistanut ihminen ottaa asian niin toden kannalta, tekee kuulemisensa niin eläväksi, ymmärtämisensä niin käytännöksi, jotta **hänen koko olemuksensa muuttuu**. Hän tulee moraaliseksi olennoiksi.

Kirjailija J. R. Hannula sanoo käsitellessään kyseessä olevaa vertausta koko ihmiskunnan kannalta kirjassaan ”Kristosofian Polulla”: ”Pitäessämme ihmiskuntaa yhtenä kokonaisuutena, silloin voimme sanoa häitä valmistavan kuninkaan edustavan sitä kaikkiallista Voimaa, mikä on kätkettynä kaiken ilmenneen elämän sisällä ja takana. Ja kun tässä verrataan taivasten valtakuntaa kuninkaaseen, joka valmistaa häitä pojalleen, niin voidaan koko ihmiskuntaa pitää tuona ainoana poikana, jota tahdottaisi vihkiä taivasten valtakuntaan”. Ihmiskunnan kokonaisuuden kannalta hääkutsu kaikuu aina erikoisemmin historian suurina käännekohtina, aikoina, jolloin ihmiskunnalle julistetaan uusi henkinen sanoma, näytetään uusi tie elämään. Tuo uusi sanoma sisältää sellaista tietoa ja viisautta, että sen avulla on jokaisella mahdollisuus vihkiytyä korkeampaan minäänsä, löytää Jumalansa.

Kaiken ilmenneen elämän sisällä ja takana olevaa kaikkiallista Voimaa nimitetään myös Ilmenemättömäksi, Absoluutiksi, Jumalaksi, kuten edellä kuvasimme. Tämän kaikkiallisen Voiman ensimmä-

mäistä ilmennystä nimitämme universaaliseksi Logokseksi, Isäksi, joka pitää alati tajunnassaan elävää täydellisyyskuvaa, ihannetta, Kosmillista Kristusta. Ihmisen tehtävä ja päämäärä on Kristukseen yhtyminen. Sitä olemme oppimassa kulkiessamme uudelleen ja yhä uudelleen elämän ja kuoleman portin läpi jälleensyntymien ketjussa. Mutta Jumalaan yhtymisessä on eri asteita sekä koko ihmiskunnan että yksilön kannalta katsottuna. Niinpä sanotaan, että nykyisin on olemassa kolme tietä: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän tie. Lisäksi kullakin tiellä on useita etappeja. Kun nyt kaikkiallinen Voima valmistelee häitä koko ihmiskunnalle, niin silloin tuo elävä tieto ihmiselämän tarkoituksesta, Kosmillinen Kristus tulee koko ihmiskuntaa vastaan, astuu askeleen lähemmäksi kaikkia ihmisiä. Näin on koko ihmiskunta tuo Kuninkaan poika. Mutta vaikka ihmiskunnalle annetaan mahdollisuus kohoutua, niin varsinaisesti kuitenkin yksi ihminen on edelläkävijä, esikoinen, kuten Jeesusta kutsutaan. Tämä edelläkävijä ottaa Kristuksen tajunnassaan vastaan, tuoden sen lähelle jokaista ihmistä. Hän on todellisesti tuo Kuninkaan Poika, vihittävä, jossa Elämän tarkoitus saavuttaa täyttymyksensä.

Kristosofisesta sanomasta meille selviää — ja erikoisesti J. R. Hannula omistautui tämän asian selvittelyyn — että tällaisia suuria Kuninkaan Poikia, Jumalaan yhtyneitä esikoisia on ollut kolme: Gautama Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Kolmet suuret ”häät” on vietetty ja kaikissa niissä on myös koko ihmiskunta ollut kutsuvieraana, sillä

kaikki olemme kutsutut, vaikka vain harvoilla lienee häävaatteet. Kuitenkin kaikki ihmiset tulivat osalliseksi noiden suurten Kuninkaan Poikien häistä, sillä Buddhan saavutuksessa Kosmillinen Kristus laskeutui astraalitasolle eli sielumaailmaan, joten koko ihmiskunnalle avautui mahdollisuus yhtyä Jumalaan järjessään, omaksua järkevä maailmankatsomus. Jeesuksen saavutuksessa Kosmillinen Kristus laskeutui eetteritasolle, joten koko ihmiskunnalle avautui mahdollisuus yhtyä rakkauselämään, elää rakkauden periaatteen mukaista elämää. Pekka Ervastian saavutuksessa Kosmillinen Kristus laskeutui kemiallisfyysilliselle tasolle, joten koko ihmiskunnalle avautui mahdollisuus yhtyä Jumalaan, elää Jumalassa.

Näin koituu yhden ihmisen voitto kaikkien, koko ihmiskunnan avuksi. Mutta toisaalta katsoen ihmiskunta on noissa suurissa Kuninkaan Pojan häissä vain vierasjoukko, koska se ei osaa elää kokonaisuutena tietoista henkistä elämää. Suuren Kuninkaan Pojan häät valmistettiin ratkaisevasti Jeesus Kristuksen saapuessa, mutta ihmiskunta osallistui häihin ilman hääpukua ja menetteli niin kuin ryövärit ja rosvojoukko. Se ripusti yljän ristille, pilkkasi, häpäisi ja tappoi hänet ja siksi maailman kansat joutuivat ulkoiseen pimeyteen. Itkulla ja hammasten kiristyksellä ne nyt sovittavat tekoaan yhä sotaisemmaksi käyneessä maailmassa. Ja kuitenkin sen tulisi olla häihin saapuva joukko, mutta ihmiset eivät halua saapua henkisen elämän lähteille, sillä heillä on — ainakin omasta mielestään — muuta, paljon mielenkiintoisempaa ja tärkeämpää. Niinpä Kuninkaan

täytyikin lopulta lähettää palvelijansa teiden risteys-
siin ja katujen kulmiin häävieraita etsimään. Ja
kerrotaan, että he kokosivat kaikki, jotka löysivät
ja niin häähuone täyttyi vieraista.

Kuten jo aikaisemmin mainitsimme, niin Pekka
Ervastin kristosofinen sanoma on nykyajan hää-
huone, koska hänen kosmillis-henkisen saavutuksensa
kautta Kristusvoima jälleen laskeutui askeleen
lähemmäksi ihmiskuntaa. Niin ikään J. R. Hannula
on elämäntyöllään osoittanut olevansa se Kuningas-
Palvelija, joka on ollut kutsumassa häihin. Tiedäm-
me kuitenkin, etteivät kaikki ”kutsutut” tälläkään
kertaa suvainneet saapua. Sillä vaikka P. E:n työ
kantoikin hedelmää siten, että teosofinen työ pääsi
vauhtiin Suomessa, niin Pekka Ervastia itseään ei
ymmärretty riittävästi. Hänen oli jätettävä perusta-
mansa T. S. Eikä häntä ymmärretty kyllin syvällisesti
perustamassaan R-R-järjestössäkään, joten J. R.
Hannula joutui kasvattamaan uuden työryhmän
ihmisistä, jotka eivät saaneet henkilökohtaisesti
tutustua P. E:hen. He ovat enimmäkseen niitä, jotka
omassa karmallisessa kohtalossaan ovat tulleet tien
risteykseen, jossa heidän on tehtävä valinta, mihin
suuntaan jatkavat matkaansa.

Tällaiseen kohtalon tienristeykseen tullessaan
ihmisestä voi tulla todellinen totuudenetsijä, joka
kaipaa tietoa ja valoa. Mutta ”hän kaipaa tietoa, ei
itseänsä varten, vaan sentähden, että hän muuten
on hyödytön maailmassa, että hänellä ei ole maail-
massa muuten mitään tehtävää”. Tämä tiedonjano
ei ole laadultaan psyykkistä, vaan henkistä, sillä

hän ei kaipaa yliaistillisia kykyjä, ei tavallista selvänäköisyyttä, ei mitään hermoja kiihoittavaa. Henkisen tiedon kaipuu on lyhyesti määriteltynä P. E:n sanoilla: ”Onko ihminen toinen olento kuin fyysillisen ruumiin välityksellä ilmenevä persoonallisuus?”. Ihminen haluaisi tulla tietoiseksi siitä puolesta itsessään, jonka olemassaolon hän aavistaa ja joka on riippumaton hänen fyysillis-eetterisestä persoonallisuudestaan. Hän haluaisi tulla tietoiseksi todellisesta Itsestään, siitä, millainen hän on henkisesti kannalta. Näkymättömässä maailmassa on jokaisen ihmisen pukuna hänen todellinen luonteensa. Jos hänessä on vikoja, häijyyttä, julmuutta, niin nämä ominaisuudet loistavat hyvin rumina vaatekappaleina hänen aurassaan, eikä hän voi niitä peittää. Näkyväisessä maailmassa voimme verhota itsemme kauniilla vaatteilla, jalokivillä, koruilla, mutta näkymättömässä maailmassa olemme juuri sellaisia kuin olemme sisäisesti. Ja Jumala ja Mestarit arvostelevat meitä aivan toisella tavalla kuin me itseämme ja toinen toistamme.

Tällaista henkistä tietoa kaivatessaan, todellista Itseään ikävöidessään, ihminen voi joutua henkisen tiedon lähteille. Hän saattaa kuulla Vuorisaarnan moraalista, kristosofisesta sanomasta. Hänelle selviää, että Vuorisaarnan käskyt ovat se keino, jonka avulla hänessä voi herätä ja kasvaa uusi inhimillinen sielu. Hän ymmärtää aikanaan sekä puhdistuksen tien että henkisen työn välttämättömyyden ja näkee, että Suuren Kuninkaan häähuone odottaa. On siis hankittava häävaatteet työllä ja uutteruudella ja

aloitettava vähästä, juuri siltä kohdalta, jossa on.
On alistuttava oppilaan asemaan, sillä vain oppi-
malla voi aikanaan tulla opettajaksikin.

IV

RYHMÄTYÖSTÄ

Ajatelkaamme ryhmätyötä, näitä pieniä opiskeluryhmiä eri puolilla Suomea. J. R. H. sanoi, että niissä tehdään työtä arkivaatteissa. Nämä pienet ryhmät ovat niitä työkenttiä, joissa meillä on tilaisuus tehokkaimmin kasvattaa sisimmässämme uutta ihmistä, inhimillistä, rakastavaa sielua. Kun totuudenetsijä liittyy sellaiseen, on hänessä jo tapahtunut mielenmuutos, hän haluaa muuttaa itsensä sopu-sointuun elämän lakien kanssa. Hänessä on herännyt tahto elää elämän järjestyksen mukaista elämää. Koska näissä ryhmissä tutkitaan Kristuksen oppia kunnioituksella, niin ne ovat Kristustajunnan vaikutuksen alaisia ja jokainen ryhmään tullut uusi yksilö joutuu jossakin syvyydessä kokemaan tuota tajuntaa. Siksi voimme verrata niiden elämää Kristusihmisen elämään. Jeesuksen elämäkerta, autobiografia, on kerrottu evankeliumeissa, mutta tuskinpa saisimme näistä Uuden Testamentin kertomuksista apua, elleivät Pekka Ervast ja J. R.

Hannula olisi näitä asioita perinpohjin valaisseet. Pekka Ervast on tehnyt sen mm. kirjassaan ”Kristus meissä” ja J. R. H. taas rinnastanut nämä Jeesuksen elämän tärkeimmät tapahtumat vastaaviin tapahtumiin P. E:n elämässä. Yrittäkäämme lyhyesti tutkia noita tapahtumia siinä mielessä, että saisimme niistä apua ryhmätyössä.

— — —

Mainitsimme jo, että kun uusi ihminen liittyy ryhmätyöhön, hän joutuu asteettaisesti Kristustajunnan vaikutuksen alaiseksi. Hänessä on vaikuttanut Totuuden Pyhä Henki, koska hän kaipaa elämäänsä henkistä valoa. Kun hän ryhmätyöhön liittyessään saa kosketuksen Kristusvoimasta, on se aivan kuin hänessä syntyisi uusi ihminen, Kristus. Tämän vaikutuksen saavat aikaan osaksi toiset ryhmässä olijat, sillä heidän tajuntansa eli auransa vaikuttavat häneen.

Kun totuudenetsijä on joutunut täten Kristustajunnan vaikutuksen piiriin omien mahdollisuuksiensa mukaisessa syvyydessä, alkaa hänen henkinessä elämässään uusi jakso. Hän alkaa riisuutua vanhasta, turhanpäiväisestä ihmisestään, persoonallisuudestaan ja kasvattaa sisässään uutta, inhimillistä, rakastavaa ihmistä. Tämä uusi inhimillisyyden ihanne on vielä niin pieni ja kehittymätön, että sitä tulee suojella, ettei se tukahtuisi. Totuudenetsijän elämässä alkaa kuvaannollinen matka Egyptiin. Kuten Jeesuksen vanhemmat, Maria ja Josef, pakenevat Herodeksen vainoa, niin totuudenetsijäkin pakenee maailman mielipidettä, pilkkaa. Hän pakenee

sitä luopumalla turhasta seuraelämästä, turhista kutsuista, tarpeettomista harrastuksista. Ollessaan kaikissa niissä mukana, uhkaa tuo vastasyntynyt ihmisyyden ihanteen itu kuolla huollon puutteeseen, persoonallisten ajatuksien ja tunteiden myllerrykseen. Egyptin matkassa, vapaa-aikojen uudessa järjestelyssä, luopumisessa turhista seuroista jne., on sisäisen ihanteen pelastus. Sisäinen ihanne voi uuden järjestelyn ansiosta elävöityä, kehittyä ja tulla vertauskuvallisesti 12-vuotiaaksi nuorukaiseksi, joka unohtuu Temppeliin keskustelemaan, kuten Jeesus. Keskustelu on sitä, että totuudenetsijä tutkii ja lukee, hän haluaisi hetkessä ammentaa koko P. E:n ja J. R. H:n kirjallisuuden sisällön itseensä. Hänessä on herännyt ajattelijä ja tutkija, jonka ”unohtuminen” Temppeliin saattaa olla sitä, että hän tajunnassaan pohtii ikuisia asioita samanaikaisesti kuin ulkoisesti suorittaa maallisia velvollisuuksiaan.

Mukana olo ryhmätyössä ja jatkuva syventymisen hyvyyden, puhtauden, totuuden, hyvän tahdon ja rakkauden olemuksen tutkimiseen herkistää ihmistä. Mutta samalla se opettaa häntä myöskin tuntemaan itseään, omaa luontoaan. Niinpä hän oppiikin käytännön kouluuttamana havaitsemaan, että olemme jollakin tavoin ”seulamaisia”. Olemme kuin medioita, otamme vastaan näkymättömästä maailmasta ajatus-tunnemuotoja, annamme niille valtaa sielussamme, olemme näkymättömien voimien välilikkappaleita ja joudumme milloin minkinlaisen mielialan valtaan ilman mitään näkyväistä aihetta.

Sieppaamme nuo mielialamme kuin ilmasta, näkymättömästä maailmasta. Hetkellisesti ehkä osaamme pitää ajatuksemme ja tunteemme kurissa. Elämämme helppoina hetkinä se jo käy kuin luonnostaan, mutta kriittillisen hetken tullen nouseekin jostakin sielumme syvyyksistä esille ”tuntemattomia” tekijöitä. Oman olemuksemme syövereistä nousee esille sel-laista, että saavuttamamme sielunrauha katoaa. — Mutta niinhän taivasten valtakunnan elämää, henkistä elämää kuvaavassa häävertauksessa sanottiinkin, että Kuningas vihastui ilman häävaatteita saapuneeseen vieraaseen ja antoi sitoa hänen kätensä ja jalkansa. Vieläpä antoi heittää hänet ulos häähuoneesta ulkonaiseen pimeyteen, jossa oli itku ja hammasten kiristys. Kun taivasten valtakunnan elämä on sisäistä, ei siis maantieteellisestä paikasta riippuvaista ja sitä kuvataan sellaisilla sanoilla kuin: ilo, onni, rauha, autuus — niin ymmärrämme, että vaikka olemme saapuneet ”häähuoneeseen”, siis henkisen tiedon lähteille, P. E:n ja J. R. H:n kristosofisen sanoman pariin, mutta emme ole osanneet ja jaksaneet sen sanoman moraalin avulla itseämme muuttaa, näkymättömiä käyttövälineitämme organisoida, niin tulemme todellakin jatkuvasti ”ulosheitetyiksi”. Olemme sisäisesti rikkiinäisiä ja ristiriitaisia. Karmallinen kohtalomme tuntuu sitovan kätemme ja jalkamme ja persoonallinen elämä tuntuu meistä todella kuin itkulta ja hammasten kiristykseltä. Lisäksi saatamme olla katkeria ja menettää uskomme Jumalan rakkauteen — tai ei meillä ole uskoa vielä ollutkaan — joten Jumalakin

eli Kuningas kuvastuu persoonalliselle tajunnallemme vihaiseksi.

Todellisuudessa Jumala on rakkaus, todellisuudessa häitä valmistanut Kuningas jatkuvasti rakastaa, eikä meiltä vaaditakaan, että hetkessä, teiltä ja teiden risteyksistä koottuina olisimme valmiissa häävaatteissa. Päinvastoin arkivaatteet tuntuvat luonnollisimmilta. Mutta samalla on hyvä muistaa, että ken ei — kuvaannollisesti sanoen — anna arvoa ”arkivaatteille”, toisin sanoen: ken ei halua tehdä arvottomalta näyttävää henkistä työtä, hänen ”juhla-vaateillaankaan” ei ole arvoa. Voihan joku ajatella ja elää siinä mielentilassa, että henkinen elämä on yleviä tunnelmia, suitsutuksia ja seremonioita, että se on pelkkää juhlaa, kun taas **työ** Mestarin sanoman puolesta on ala-arvoista, että **työ** on soveliasta vain joillekin ”alemman kastin” ihmisille. Henkisen elämän näin käsittävä ihminen elää harhassa, sillä ”häävaatteet” muodostuvat henkisessä työssä ”arkivaatteiden” sisälle.

Palatkaamme jälleen Kristus-ihmisen elämään! P. E. kertoo itsestään, miten vakava ja ehdoton pyrkimys noudattaa Vuorisaarnan elämänohjeita johti hänet lopulta Jordan-kaste kokemukseen. ”Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordaniassa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle”. Näin puhuu P. E. itsestään. Näin korutonta ja täriseyttävän vakavaa kuvausta miettiessä karisee totuudenetsijästä unelmat ”tulla joksikin”. Hän

näkee, miten pientä ja pinnallista hänen pyrkimyksensä on ollut jättiläissielujen, P. E:n ja J. R. H:n pyrkimykseen verrattuina. Totuudenetsijä luopuu halustaan ”kehittää itseään”. Hän toivoo vain vaatimattomasti saada jollakin tavalla **edistää** P. E:n ja J. R. H:n tekemää ihmiskunnan auttamistyötä. Hän haluaa olla hyvän voimien välikappale ja luonnollisena ihmisenä täyttää paikkansa ja mahdollisuutensa ryhmätyössä. Mutta tämä uusi pieni ja vaatimaton asenne on kastekokemuksen heijastus. Hän saa kokea Mestarin siunausta sydämessään ja se on kuin kastetta, joka puhdistaa.

Kun totuudenetsijä näin luopuu ”omista” pyrkimyksistään, persoonallisista haaveistaan henkisen elämän suhteen, niin hän samalla astuu jälleen uuteen jaksoon sisäisessä elämässään. Sillä kuten tiedämme, Jordanin kasteesta alkoi sekä Jeesuksen että Pekka Ervastin varsinainen henkinen työ, elämäntehtävän suorittaminen, joskin heidän kokemansa kosmollis-henkinen Jordan-kasteensa oli syvyydessään aivan toista luokkaa kuin tavallisen totuudenetsijän kokemukset. Niinpä totuudenetsijänkin hiljainen, mutta samalla tosi toivomus saada tehdä jotain kristosofisen sanoman puolesta huomioidaan Mestareitten taholta. Samalla totuudenetsijä vetoaa elämäänsä siinä mielessä, että hän ikäänkuin kysyy: miten voin löytää itsestäni talentin, jolla autan Mestarin työtä? Totuudenetsijä etsii itsestään kykyjä, mahdollisuuksia auttaa henkistä työtä. Aikanaan hänelle selviääkin, mikä on hänelle mahdollinen tapa, mikä hänelle uskottu talentti. Mutta samalla

elämä asettaa hänet koetukselle. Kuten Jeesus kohtasi kolme kiusaajaa, samoin totuudenetsijät joutuvat heille mahdollisessa syvyydessä samoihin kokeisiin eli kiusauksiin. Elämä kysyy: osaatko todella tehdä talentillasi tai talenteillasi Mestarin työtä, käyttää niitä kristosofiaa palvellaksesi vai asetatko päinvastoin Mestarien työn palvelemaan itseäsi? Ja koska alempi olemuksemme on pääasiallisesti kolminainen: meissä on fyysillis-eetterinen ruumis, astraalis-mentaalin sieluelämä ja persoonallinen minuus, niin näkymättömät inspiratiot panevat nämä kolme olemuspuolta kokeelle. Fyysillis-eetterisessä puolessamme joudumme kokeelle silloin, jos lankeamme mammonan harhaan. Olemmehan tottuneet halajamaan rahaa, fyysillisen maailman mukavuutta, hyvinvointia. Niinpä voimme langeta tuohon kiusaukseen ja hyljätä alkuperäisen motiivimme: Mestarin työn palvelemisen. Saatamme unohtaa, että halumme oli palvella Mestarin työtä ja ryhdymmekin järjestelemään persoonallista elämäämme mahdollisimman mukavaksi ja helpoksi. Kun tällaista tapahtuu henkisen elämän yhteydessä, niin silloin saa Mestarin sanoma palvella meitä, emmekä me palvelekaan Mestaria.

Astraalis-mentaalin sieluelämämme kaipaa kunniaa. Sielussamme asuu vaistomainen halu esiintyä sellaisena, että ihmiset ihailisivat ja palvoisivat meitä. Mutta kunniaa emme voi saavuttaa, elleimme istu muita korkeammalla, ellei meillä ole erikoinen asema, johtava asema muihin nähden. Vasta kun meillä on jokin erikoinen asema, huomaavat

ihmiset olemassaolomme ja erinomaisuutemme ja meitä ihailaan. — Tällöin saa Mestari jälleen olla astinlautanamme.

Persoonallinen minuutemme taas vuorostaan on altis vallan tavoittelulle. Se on hyvin kärkeä lausumaan, miten asiat on järjestettävä, miten toisten meneteltävä. Kiusaus on asenteessa: palvelkoon Mestari, **minä** määrään ja hallitsen.

Alemmissa olemuspuolissamme olemme saattaneet menneissä elämässämme tottua tavoittelemaan aineellista mukavuutta, kunniaa, valtaa, joten on luonnollista ja ymmärrettävää, että meillä on sellaiset ominaisuudet eli taipumukset kuin ”veressämme”, ts. tottumuksiemme ja taipumuksiemme ruumiissa, eetteriruumiissa. Olemme ehkä nykyisessäkin elämässämme tavoitelleet noita alemman kolminaismaailman arvoja joko koulukasvatuksemme tai vaikkapa vain yksinomaan entisissä elämässämme saavuttamiemme tottumusten voimasta. Mutta henkiseen elämään ne eivät kuulu. Taivasten valtakunnan kansalaisiksi emme tule, ennen kuin niistä osaamme luopua, sillä kuninkaan pojan häihin pääsevät vain häävaatteisiin puetut, sellaiset, jotka osaavat pukea kykynsä, talenttinsa ja taipumuksensa uhrautuvan palvelevaisuuden pukuun. Ja palveleminen on **työtä**, joten ”arkivaatteista” muodostuu uudestisyntymällä ”juhlapuku”. ”Katoavaisuudessa kylvetään, katoamattomuudessa niitetään”, sanoo Paavali. ”Kylvetään maallinen ruumis, nousee henkinen ruumis”.

Alkukristillisen ajan historiasta ja vieläkin sel-

vemmin teosofisen liikkeen alkuajan historiasta meille selviää, ettei itsekkyydestä luopuminen, alemman luonnon toiveista riisuutuminen ole niin helppoa. Pekka Ervast pitää teosofisen liikkeen alkuhistorian tuntemusta hyvin tärkeänä, koska hän siitä niin paljon puhuu. Nimenomaan hän puhuu niille oppilailleen, joiden piti olla enemmän sisällä henkisessä elämässä. Historiasta puhuessaan hän antaa ymmärtää, ettei hän siitä leikin vuoksi puhu, ei puhu vetääkseen julkisuuteen silloisten teosofisen liikkeen johtajien heikkouksia. Hän puhuu siksi, että oivaltaisimme elävämme parhaillaan samojen kiusausten keskellä, vieläpä samoihin kiusauksiin langenneina. Hänen ei olisi tarvinnut, ei myöskään J. R. Hannulan olisi tarvinnut puhua jatkuvasti tehdyistä erehdyksistä, jos ymmärtäisimme jo tarpeeksi asioita. Mutta henkisten Opettajien opetus tapahtuu suurelta osalta historian avulla, koska he puhuvat asioista, eivät parhaillaan elävistä persoonallisuuksista.

Niinpä P. E. kertoo, miten teosofiseen liikkeeseen liittyi kyvykkäitä persoonallisuuksia, sellaisia henkilöitä, joilla oli paljon kykyjä, talenteja. Kuka oli korkeasti oppinut, kuka omasi muuten loistavat älyn lahjat, kuka taas oli huomattavassa yhteiskunnallisessa asemassa jne. Kaikki he aavistivat, että teosofinen sanoma oli korkeinta, mitä he tiesivät ja siksi he halusivat edes auttaa tätä sanomaa — tosin tietysti sillä ehdolla, että saisivat sellaisen ja sellaisen aseman Seurassa. Niin he huomaamattaan asettivat sellaisen ehdon, että halusivat vastalahjaksi

tekemistään palveluksista julkisesti tunnustetun johtoaseman Seurassa. Näin he lankesivat suoraan kaikkiin kolmeen alempaa luontoamme koettelemaan kiusaukseen. He asettivatkin teosofisen sanoman palvelemaan kunnia- ja valtapyrkimyksiään. Ehkäpä he eivät sittenkään olisi saavuttaneet toivomaansa kunniaa maailmassa, kaikista loistavista kyvyistään huolimatta. Mutta he uskoivat Seuran avulla saavuttavansa huomiota, tunnustusta, kunniaa, valtaa. Mutta siitä syystä, jotta maailma todella heitä kunnioittaisi, tulisi heidän astinlautansa, Teosofisen Seuran olla kunnioitettu, sillä tuli olla valtaa. Näin Seuran kunnia ja maine tulikin tavoittelun kohteeksi ja alkuperäinen teosofinen sanoma astui orjan asemaan. Vieläpä he unohtivat niin tärkeän asian kuin madame Blavatskyn erikoisen aseman. Sillä historiallinen totuus on kuitenkin, että alkuperäinen ja ensimmäinen teosofisen sanoman julistaja oli madame Blavatsky, hän se ensimmäisenä puhui Mestareista, Valkoisesta Veljeskunnasta, veti päivän valoon jälleensyntymisen ja karman jne. Hän oli Mestareiden itsensä valitsema työntekijä, työväline. Mutta johtoasemiin pyrkijät eivät tätä ymmärtäneet ja sen sijaan, että olisivat tukeneet ja auttaneet Mestareiden lähettilästä, he kääntyivätkin lopulta häntä vastaan.

Ajatellessamme nyt omaa aikaamme ja yhteistä ryhmätyötämme, voimme syystä kysyä, miten osaisimme palvella Vuorisaarnan Mestarin työtä siten, ettemme lankeaisi samoihin ansoihin kuin niin monet muut ovat langenneet? Tähänkin saamme

vastauksen P. E:ltä ja J. R. H:lta. He neuvovat: parhain tapa auttaa ihmiskuntaa on Mestarien työn tukeminen, sen työn, jota Mestarit tekevät. Onhan luonnollista, että Valkoisen Veljeskunnan jäsen, Mestari ihmisyydessä, joka on luovuttanut johdon Kristukselle, osaa antaa parhaat neuvot elämän pulmiin. Miksemme siis antaisi Mestarille johtoa-asemaa, miksemme antaisi hänen järjestää asioita, miksemme hänen neuvoihinsa luottaisi! Jos otamme tällaisen palvelevan asenteen ryhmätyössä, silloin olemme rakentavia, emme repiviä. Silloin saatamme huomata, miten Mestarin antamat käytännölliset neuvot ja ohjeet kirkastuvat tajunnassamme, me näemme niihin sisältyvän viisauden selvemmin ja selvemmin, koemme kirkastusta. Ja kuta syvemmin ryhmä kokee kirkastusta, mitä täydellisimmin johto osataan luovuttaa Kristuksen käteen käytännössä, sitä siunauksellisempaa ryhmän työ on.

V

TAJUNNAN KIRKASTUS

Henkisessä elämässä on sekä itsekasvatuksellinen eli sisäinen puoli että toiminnallinen eli ulkoinen puoli, vieläpä nämä molemmat ovat niin toisiinsa kytketyt, että toinen ilman toisen apua on hedelmätön. Niinpä häävertauksestakin, jonka P. E. selittää kuvaavan ihmisen toiminnallista suhdetta Jumalan valtakuntaan, selviää, että ulkoinen työmme ja toimintamme on elämän kannalta merkityksetöntä, jos meillä ei ole ”häävaatteita”, ts. jos edelleen elämme vanhan elämänymmärryksen mukaista itsekästä elämää, vaikka älyllisesti olemme — ainakin hetkellisesti — hyväksyneet Vuorisaarnan moraalisen ihanteeksemme.

Edellisessä luvussa vertasimme ryhmätyöhön osallistuvan totuudenetsijän vaiheita Kristusihmisen vaiheisiin sillä perusteella, että kristosofiseen ryhmään liittyvä joutuu jossakin syvyydessä Kristus-tajunnan vaikutuksen alaiseksi. Totuudenetsijä joutuu kokemaan mm. kastetta, sisäistä puhdistusta.

Hänessä herää halu omakohtaisesti tehdä jotakin kristosofisen sanoman puolesta ja hän joutuu alemmissa olemuspuolissaan kokeisiin motiivinsa vilpittömyyden suhteen. Eivätkä nämä eri vaiheet ole kertakaikkisia tapahtumia tavallisen totuudenetsijän elämässä, koska emme yleensä kykene suoralta kädeltä seuraamaan edelläkävijäsielujen jälkiä. Koemme esimerkiksi kastetta aina silloin, kun voitamme omaa itsekkyyttämme. Samoin joudumme jatkuvasti tilanteisiin, jotka koettelevat ulkoisen työmme ja toimintamme kannustimen puhtautta. Kaikki tähtää kuitenkin siihen, että syventyisimme, oppisimme ymmärtämään elämää kokonaisuutena.

Käytännöllisten kokemusten, ehkä erehdysten ja pettymystenkin jälkeen etsijälle selviää Mestarin opetusten pätevyys, niiden viisaus, ts. hän kokee kirkastusta, näkee Vuorisaarnan Mestarin opetuksien kirkkauden. Mutta toista on nähdä ihanne hetkellisenä väläyksenä ja toista on elää ihanteen mukaisesti. Niinhän Uudessa Testamentissakin kerrotaan, että kun Jeesus oli vienyt kolme syvimmin hänen opetuksiaan ymmärtänyttä opetuslasta: Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen vuorelle, jossa opetuslapset olivat nähneet Opettajansa kirkastettuna, niin opetuslapset olisivat halunneet rakentaa majan vuorelle ja jäädä sinne asumaan. Samoin psykologiselta kannalta katsoen vuorelle meneminen tarkoittaa tajunnassa kohoutumista, tajunnan nostamista ja keskittämistä henkisiin asioihin. Kun Opettaja oman henkisen ponnistuksensa avulla saa oppilaan tai oppilaittensa tajunnat nostettua hengen ylängöille,

niin että nämä kokevat oman tajuntansa selkeytymisen, ihmeellisen kirkastumisen, niin on luonnollista ja ymmärrettävää, että sen kokeneet kysyvät: eikö ole mahdollista rakentaa tänne maja, ts. elää aina tällaisessa tajunnantilassa?

Kristosofiset ryhmät työskentelevät kuitenkin koko ihmiskuntaa varten. Ja vaikka ihmiskunnan tajunnantila on kirkastuksen vuorelta katsoen kuin alhaalla laaksossa olevaa pimeyttä, niin kuitenkin on niiden ihmisten, jotka ovat nähneet Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan opetusten kirkkauden ja selkeyden, tuotava oma kokemuksensa ”alas laaksoon”, jokapäiväiseen arkielämään, koko ihmiskunnalle. Omaa kokemustaan ei voi kuitenkaan sellaisenaan toiselle siirtää, ei edes sen tuomaa sisäistä kunnioitusta ja luottamusta henkisiä Opettajia kohtaan, mutta se on se näkymätön perusta ja voimanlähde, josta totuudenetsijä saa uutta intoa vaikeuksien kohdatessa.

Kristusihmisen, Opettajan kannalta kirkastus merkitsee sitä, että hänen tehtyään julkista opetustyötään joku tai jotkut hänen työtään seuranneet heräävät havaitsemaan, ettei tässä olekaan kysymys esim. tavallisesta puhujasta tai kirjailijasta, sillä sellaisistahan maailmassa ei ole puutetta, vaan tässä on henkinen Opettaja, ihminen, jolla on todellista tietoa. Tällainen herämys, kirkastus, on Kristusihmisen julkisessa henkisessä työssä välttämätön tapahtuma, se on ensimmäinen syvemmän ymmärtämyksen osoitus. — Ajatelkaamme Jeesuksen aikaa Palestiinassa! Kun Pietari havahtui sydämessään tajuamaan Jeesuksen Opettaja-aseman, sanoi Jeesus:

”Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani”. Yrittäkäämme nyt syventyä siihen, miksi tällainen tunnustus on niin arvokas, että Jeesus lupaa rakentaa sille seurakuntansa, ts. koko tulevan työkenttensä.

Henkiset Opettajat tekevät julkista työtään sen vuoksi, että mahdollisimman monet ihmiset saisivat kuulla, mitä elämä on, voidakseen astua henkiselle tielle. Henkisten Opettajien työ on näin ollen ihmiskunnan auttamista. Tavallisen kulttuurielämän piiriin lukeutuvien kirjailijoiden, taiteilijoiden, esitelmöitsijöiden sanoma ei jaksa nousta aineellista ja sielullista tasoa korkeammalle. Heitä innoittaa esim. jokin sielullinen aate, jonkin yhteiskunnallisen epäkohdan paljastaminen tai on heidän työnsä ihmisten ”hauskuttamista”, ns. ajanvietettä tms. He katsovat elämää persoonalliselta kannalta, näkevät sen yhden elämän perspektiivistä ja ehkä yhden ryhmän kannalta. He eivät näe koko ihmiskunnan hätää, eivät osaa katsoa kokonaisuuden parasta, eivät ymmärtää ihmisiä henkiolentoina. Henkisen Opettajan opetus on toista, sillä sen filosofisena taustana on tieto: ihminen on todellisuudessa aivan muuta kuin tämä fyysillinen ruumis ja siinä asuva persoonallisuus. Ihminen on henkiolento. Opettajan kannalta on ratkaisevan merkityksellistä, kun jotkut huomaa- vat tämän laadullisen eron. Mutta samalla tuollainen tunnustus on osoitus kuuntelijassa tapahtuneesta sisäisestä prosessista. Tunnustuksen antajan oma ihminen, hänessä oleva Jumalan Poika, on ainakin hetkeksi herännyt, sillä vain Kristus Kristuksen

tuntee. Totuudenetsijässä itsessään oleva Kristus näkee, että Opettajassa sama Kristus on kasvanut täyteen mittaansa. Sanoihan Jeesuskin: ”ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut”, ts. tunnustus ei ole lähtöisin ihmisen persoonallisuudesta, vaan hänen syvimmästä tajunnastaan, josta se on tullut päivätajuntaan. Päivätajunta on sen voinut omaksua johtuen siitä, että pyrkijä on jo jonkin verran tehnyt valmistavaa työtä, puhdistanut päivätajuntaansa.

Kun Opettaja on löytänyt sanomansa ymmärtäjiä, voi varsinainen rakennustyö alkaa. Tätä ennen hänen työnsä on ollut ensi sijassa niiden sielujen etsimistä, jotka saattavat sulattaa henkistä ravintoa. Nyt Opettajalla on mahdollisuus antaa syvempääkin opetusta. Hänellä on toivoa työn voimistumisesta, sillä hän uskoo saavansa nyt työtovereita. Kirkastuksessa on Opettajan ja oppilaan kiinteän yhteistyön alkamisen mahdollisuus, sillä se ei ole laadultaan älyllinen näkemys, vaan sisäisen ihmisen riemullinen löytö, jossa opetuslapsi näkee Opettajan hengen kannalta, näkee muodon lävitse henkeen. Oppilas näkee, että Opettaja seisoo kaikissa tilanteissa rakkauden kalliolla, hän oivaltaa nyt rakkauden ikuisuusarvon.

— — —

Siirtykäämme nykyaikaan, kristosofiseen työhön! Kun Pekka Ervast oli kokenut Jordankastekokemuksensa lokakuun 13. päivänä 1896, sai hän tehtäväkseen panna alulle teosofisen liikkeen Suomessa. Siitä alkoi hänen julkinen henkinen työnsä. Kysym-

me nyt: oliko Pekka Ervastin elämässä kirkastuskokemus? löysikö hän työnsä henkisen kantavuuden oivaltajia? — Kristosofeina voimme suoralta kädeltä vastata: Pekka Ervast löysi ainakin yhden ihmisen, joka oivalsi hänen työnsä syvyyden ja josta tuli hänen uskollisin ja uutterin työtoverinsa ja kristosofisen työn eteenpäin viejä. Tiedämme myös, että tämä henkilö oli kirjailija J. R. Hannula. Osallistuttuaan ensimmäisiin Pekka Ervastin johtamiin teosofisiin kesäkursseihin vuonna 1912 Kiteellä kirjoittaa J. R. H. niistä Tietäjän palstoilla: ”Tiedon, viisauden ja henkevyuden lähteet pulppusivat suurena vedenpaisumuksena koko ajan” sekä ”Ja me suomalaiset olemme onnelliset — jos se sallitaan tässä sanoa — että meidän teosofisena johtajanamme, Ylisihteerinämme toimii suuri ihminen, **todellinen tietäjä**”. Kiteen kesäkurssit muodostuivatkin siksi historialliseksi ajankohdaksi, josta kahden hengen jättiläisen käytännöllinen yhteistyö alkoi. Pekka Ervast korostaakin monissa eri kirjoituksissaan Kiteen kesäkurssien historiallista merkitystä, vaikkakin syyn, miksi ne olivat historialliset, hän sanoo verhotummin.

Kirkastuksesta alkaa Kristusihmisen Golgatan tie. Niin alkoi Jeesuksella ja niin alkoi myös Suomen teosofisella liikkeellä. Mainitsimme aikaisemmin, että henkisen Opettajan opettaja-aseman tunnustus tekee mahdolliseksi Opettajan ja oppilaan välisen kiinteän yhteistyön. Niinpä Jeesuskin kertoi luottamuksellisesti Pietarille, kun tämä oli tajunnut Jeesuksen elämäntyön kauaskantoisuutta, millainen vaikea

karma pian purkautuu. Sillä kun edes muutamat tietävät, mistä on kysymys, on mahdollisuus voittaa vaikeudet. Golgatan tie on näin ollen karman tietois- sen voittamisen tie, mutta se on myös kuolemaan johtava tie, se on ehdottomuuden tie. Sillä tiellä on kysymys elämästä ja kuolemasta sillä tavoin, että Elämä odottaa nyt Opettajansa tunteneiden opetus- lapsien osaavan kuolla itsekkäinä persoonallisuuksina, jotta henkinen elämä pääsisi heidän kauttaan uudestisyntymään. Siis syntymään uusiin persoonal- lisuuksiin henkistä elämää elävien Opettajien lisäksi. Kirkastuskokemus on mahdollinen oppilaalle siten, että hänessä itsessään herää rakkaus, tuo hänessä oleva pieni rakkaus sitten rakastaa, kunnioittaa ja ihailee Opettajassa olevaa suurta rakkautta.

VI

KUOLEMAN VOITTAMISESTA

Yritämme nyt tarkastella Suomen teosofisen liikkeen Golgatan tietä, osattiinko siinä voittaa karmaa. Kristosofisten ryhmien olemassaolo jo sinään paljastaa, että jotakin on osattu voittaa. Tehtäväksemme jää näinollen ottaa selvää, miten tuo voittaminen on historiallisesti havaittavissa. Jotta taas voisimme tätä voittamista tutkia, tulee meidän tietää, millä tavoin Opettajan ja oppilaan välinen yhteistyö joutuu kokeelle. Näitä kokeita on kolme ja niistä P. E. on puhunut kirjassaan ”Kristus meissä” ja J. R. Hannula järkyttävällä vakavuudella vuoden 1955 kesäkursseilla. Kuten aikaisemmin kerroimme pyrkijän joutuvan kasteen jälkeen kokeelle kolmessa kohdassa, samoin joutuu opetuslapsi Golgatan tiellä kokeelle fyysillis-eetterisessä olemuspuolellaan, asteraalis-mentaalisessa sieluelämässään ja persoonallisessa minuudessaan.

Fyysillis-eetterinen olemuspuoli joutuu kokeelle siten, että maailma herää yhtäkkiä huomaamaan

Opettajien olemassaolon, ”ei tietenkään koko maailma, mutta joka tapauksessa suuret joukot”, sanoo P. E. Tämä on ns. hosianna-huuto, fyysillis-eetteristä olemuspuolta koetteleva tapahtuma. Hosianna-huudon yhteydessä on kysymys muodosta ja hengestä, siitä, uhraammeko ihmisyyden aatteen palvelemaan muita arvoja vai uhraudummeko itse ihmisyyden aatetta palvelemaan. Juuri tässä on kaikkien suurien Opettajien tragedia, toteaa J. R. H., ”he ovat aina tulemassa hyljätyiksi, koska he ainoastaan ihmisyyttä koettavat viedä eteenpäin”. Pekka Ervast ja J. R. Hannula tahtivat aina edistää ihmisyyttä, henkeä, he pitivät aina silmällä henkistä tehtäväänsä. Sen sijaan heidän auttajansa, oppilaansa, eivät aina osanneet niin menetellä. Opettajaa arvostaessaankin he saattoivat jäädä ihaillemaan muodollista puhetaitoa tajua-matta opetuksen laatua, kuten P. E. kertoo kirjassaan ”Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”. Vuonna 1916 voimme Tietäjän palstoja lukiessamme niinikään havaita, miten voimakkaasti eräät seuran jäsenet tuovat esille kantaa, että Teosofisen Seuran velvollisuus on ottaa tehokkaasti osaa yhteiskunnalliseen ja valtiolliseen uudistustyöhön, jopa muodostaa seura radikaalisesti yhteiskunnallisia uudistuksia toimeenpanevaksi järjestöksi ja jättää teosofiset ”haaveet” toistaiseksi sivummalle. Uudelleen ja uudelleen, entistä syvemmin ja selvemmin yritti Pekka Ervast valaista teosofisen liikkeen tarkoitusta kirjoituksissaan ”Teosofinen Seura ja veljeysate”, ”Teosofisen Seuran työ ja tarkoitus” sekä ”Veljeyden toteuttaminen ja T. S.”. P. E. muistuttaa mieliin,

että on kahdenlaatuista työskentelyä: alempaa ja ylempää. Alempaa kannustaa aineellinen hyöty, sen katse on suunnattu maahan. Kaikki ryhmä- tai kansallisia etuja tavoitteleva yhteiskunnallinen ja valtiollinen elämä perustuu alemman järjen työskentelyyn. Ylempi järki sen sijaan suuntaa katseensa kohti korkeutta, asettaa itselleen kysymyksiä, tahtoo tietää totuuden. Sen kannustimena ei ole aineellinen hyöty, vaan tieteellis-taiteellinen totuudenrakkaus, eikä sellainen ihminen, jossa ylempi järki on hereillä, pidä itseänsä totuuden tietämisen mittapuuna. Mutta vaikka henkisen liikkeen jäsenille selviäisikin, ettei henkistä työtä tehdä aineellisen hyödyn vuoksi, niin Golgatan tiellä on edessä uusia kokeita, joissa oppilaiden luottamus Opettajan käytännölliseen viisauteen joutuu uudella tavalla kokeelle.

Kun on selvitty tästä yhteisen työn alkuvaikeudesta, kun työn ulkoiset linjat on piirretty, kun on ymmärretty henkisen työn puitteet, tulevat uudet pulmat. Edelliseen, ulkoista toimintaa koskevaan kokeeseen verraten suhde uuteen ratkaistaan sielujen näkymättömissä syvyyksissä. Henkisen Opettajan tehtäviin kuuluu myös oppilaiden kasvatus- ja valistustyö, eihän hän muuten olisikaan Opettaja. Mutta oppilaiden innostaminen sisäiseen puhdistustyöhön on Opettajan vaikein tehtävä. Opettaja ei voi sanoa kenellekään, missä tämä on erehtynyt, koska näin tekemällä oppilaat eivät kasvaisi itsenäisyydessä. Opettajan opetustapa on yhdeltä puolen historiallinen ja toiselta puolen oma esimerkki. Opettaja valaisee historiaa, osoittaen, missä on ennen

menty harhaan, mutta samalla hän näyttää, mikä olisi ollut oikea menettely. Olemme kuitenkin imeneet itseemme niin Vanhan Liiton hengen, tuon paremmuuden tavoittelun asenteen, ettemme yleensä osaa luopua suoralta kädeltä tuosta hienoisesta väkivallan hengestä, toisiin suuntautuvasta vaativasta asenteesta. Kun olemme olleet jonkin aikaa mukana ryhmätyössä, se käy meille jotenkin tutuksi ainakin ulkonaisilta puitteiltaan ja jos emme osaa uudistua sisäisesti Vuorisaarnan ohjeitten noudattamisen kautta, niin tympäännyimme ja väsymme. Ja tämä sisäinen väsähtäneisyys näyttäytyy ulkonaisesti vaativaisuudessa. Todellisuudessa väsähtäneisyytemme on heijastus siitä, että korkeampi minämme on meihin tyytymätön. Olemme näin ollen ristiriitaisia, mutta luulemme rauhattomuutemme olevan toisten syytä. Mutta mikä kohtalokkainta, jos keskuudessamme on elävä Mestari, kohdistamme tyytymättömyytemme häneen. Hänen tulisi täyttää persoonallisuutemme vaatimukset. Jos taas keskuudessamme ei ole tällaista viisasta olentoa, puramme väkivallan hengen riivaaman sielumme sisältöä niihin, joiden sisäinen ihmistemme tietää olevan meitä pitimmällä henkisyydessä.

Koska niin monen totuudenetsijän henkinen pyrkimys on tähän kohtaan kompastellut voisimme ottaa ohjeeksemme sen, että eniten henkistä työtä tehneet, sille eniten uhranneet ovat pätevimpiä ja taitavimpia tämän työn suorittamisessa, joten heiltä voimme kysyä neuvoja ja heidän opetuksiinsa syven-

tyä sensijaan, että heitä ryhtyisimme neuvomaan ja heille vaatimuksia esittämään.

Mutta tästä jouduimmekin jo kolmanteen kohtaan, persoonallista minuuttamme alinomaan kokeelle asetetaan pulmaan. Sillä kolmanneksi Golgatan tiellä on kysymys Kristuksen läsnäolosta. Kristus on mukana henkisessä työssämme, ryhmäkokouksissamme, jopa arkielämässämme, kun vain annamme olla. Onhan kristosofisessa sanomassa selvitetty kosmillisen Kristusvoiman laskeutuminen kaukaisista tähtiavaruuksista aivan tälle kemiallis-fyysilliselle tasolle asti. Ja J. R. Hannula on puhunut jatkuvasti henkisen työn tekemisestä Vuorisaarnan Mestarin johdolla ja vallan antamisesta Kristukselle. Kaikki nämä sanonnat tarkoittavat samaa. Mutta jos sanomme tämän niin yksinkertaisesti kuin osaamme, niin voisimme sanoa, että Kristus on elävää voimaa, jonka olemusta voimme kuvata Vuorisaarnan positii-visilla ominaisuuksilla: hyvyys, puhtaus, totuus, hyvä tahto ja rakkaus. Kun käytännön pulmissa menettelemme niin, että annamme vallan hyvyydelle, emme riitele, silloin annamme vallan Kristukselle.

Meillä ei ole valtaa kenenkään yli, ei myöskään elämän yli. Emme näin ollen voi ottaa itsellemme sellaista valtaa, mikä ei meille kuulu ja mitä meillä ei ole, vaikka persoonallisuutemme onkin kärkeä menettelemään juuri niin, siis käyttämään väkisin anastamaansa valtaa. Ainoa valta, mikä meille kuuluu, mutta jota meillä ei siitä huolimatta useinkaan ole, on valta omien käyttövälineittemme yli. Sellainen valta, että hallitsisimme omat ajatuksemme, mieli-

kuvituksemme, sielumme sisäiset liikkeet. Tämän vallan, niin paljon kuin meillä sitä on henkisten ponnistustemme tuloksena, sen vallan voimme luovuttaa Kristukselle. Ja luovuttaminen on sitä, että oikaisemme sieluamme Vuorisaarnan mukaiseksi, koska Vuorisaarnassa kuuluu Kristuksen ääni. Näin annamme sijaa hyvyyden uudestisyntyttävälle voimalle.

SISÄLLYS:

	sivu
I Voimien pyörteissä	5
II Veljeyden ydin	25
III "Häävaatteet"	33
IV Ryhmätyöstä	42
V Tajunnan kirkastus	53
VI Kuoleman voittamisesta	60

Kristosofista kirjallisuutta

	Nid.	Sid.
Pekka Ervast:		
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—
J. R. Hannula;		
Kristosofian Polulla	—	2000:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vuorisaarnan oppilaan näkökul- masta I—V	—	800:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Väinö Lehtonen:		
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Aikamme avain	—	200:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
S. A. Kosonen;		
Kaloista vesimieheen	150:—	200:—
Missä vapaus	30:—	—
Elämän kysymyksiä	270:—	350:—
Pekka Ervastin elämä	100:—	—
Martta Jalava:		
Kasvatustyö	—	200:—
Äidin ihanteet	30:—	—
Mitä on jälleensyntyminen	100:—	—
Leena Jaale;		
Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä	—	300:—
Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:		
Tie kristosofiaan	100:—	—

Tilataan osoitteella:

Nti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13

Hinta 200 mk